

AMADEU CASELLAS PÀGINES 6 I 12

El pres, que ha abandonat temporalment el 18 de maig la vaga de fam, reflexiona sobre aspectes de la política de presons catalana. "Una sentència del Tribunal Superior de Justícia català corrobora que la construcció de la presó de Manresa és il·legal".

MONTBLANC MEDIEVAL PÀGINES 14 I 15

A la Festa Medieval de Montblanc, hi podem trobar campaments, tornejos i tota mena de parades d'oficis antics -com la fabricació d'hidromel o els treballs de la fusta- i de productes alimentaris artesans: embotits, formatges, etc.

CAS ROSENBERG PÀGINA 18

Rodrigo Rosenberg, advocat guatemal·tenc assassinat, deixa un vídeo on acusa de la seva mort el president de la república. Les proves de corrupció, narcotràfic i assassinat que afirma tenir movilitzen la societat i deixa en escac el govern.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N139
20 de maig de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La família Matutes es va enriquir amb l'autopista d'Eivissa

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

Van comprar, autoexpropiar i requalificar els terrenys

ANDREU FERNÁNDEZ GARCÍA

Desenes d'atletes i usuaris de les pistes d'atletisme de Santa Coloma de Gramenet es van encadenar simbòlicament a les instal·lacions

La globalització contra el poble de Colòmbia

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El Tribunal Suprem aplica la llei de partits fora del territori del País Basc

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Els agents socials crítics amb el FIES analitzen la sentència que l'il·legalitza

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Jornades de dissecció del Control Social

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

La Sala Especial de l'Article 61 ha decidit il·legalitzar Iniciativa Internacionalista-Solidaritat entre els Pobles. La candidatura aplega castellans, catalans, gallecs i andalusos.

Després que es fes pública la sentència del Tribunal Suprem, hem entrevistat membres de Madres Unidas contra la Droga, del Centre de Documentació contra la Tortura i de l'OSPDH.

. EDITORIAL

Les celebracions de Canaletes

Després de la victòria del Barça a la Copa del Rei i la Lliga, milers de persones es van aplegar a la Rambla de Barcelona per celebrar la fita futbolística. Aquesta celebració, més enllà que les institucions públiques en facin un ús interessat -basat en la màxima de pa i circ pel poble-, sempre s'ha caracteritzat pel seu esperit popular i allunyat de l'ús mercantil per part de les empreses gestores de les retransmissions esportives. Enguany, dos elements innovadors i preocupants s'han introduït al camp estricte del que, fins ara, era una festa. En primer lloc, les agressions racistes d'algunes desenes d'aficionats que -rere crits com *Visca el Barça i Visca Espanya*- es dedicaven a insultar, intimidar, perseguir i apallissar immigrants pakistanesos i magribins per la seva condició racial. Als balanços polítics de les nits de celebració, no hi consta cap detenció per aquest tipus de delictes contra estrangers del sud. Seria una feina lloable de la pròpia

afició, la fita d'expulsar aquests elements racistes de les seves festes. En segon lloc, l'intent de manipular i tergiversar l'origen popular dels actes de Canaletes a cop de talonari del BBVA, TV3, *El Periódico* i *l'Sport*. El missatge poc subliminal que van voler transmetre va ser clar: Canaletes = caos i violència, plaça Catalunya = festa i civisme. Un gran escenari a la plaça Catalunya, amb enormes plafons publicitaris i connexions televisives en directe (promogut per l'Ajuntament de Barcelona i el Departament d'Interior), ha pretès que les seguidors blaugrana oblidessin la Rambla i s'apuntessin com a figurants al plató publicitari que les empreses havien muntat per treure rendiment a la victòria. L'altra cara de la moneda va ser la dispersió a pilotades dels milers de persones aplegades a Canaletes i uns altaveus ideats per Joan Saura que, més que calmar els ànims, semblaven pensats per ajudar a exaltar-los i justificar, així, les càrregues indiscriminades contra tothom.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Dibuixets

Jordi Borràs
directa@setmanaridirecta.info

Hi ha oficis desconeguts. Recordo que, de petit, la primera vegada que vaig sentir dir d'algú que es dedicava a l'ofici d'enconfrador, ràpidament, vaig pensar que aquell bon home es dedicava a fer cofres de fusta amb fermalls de ferro forjat per guardar-hi tresors en illes desertes. Quan vaig saber que els enconfradors es dedicaven a fer pilars perquè les cases s'aguantessin, vaig tenir un dels meus primers traumes infantils. Després, en van venir d'altres de més grossos i peluts i, últimament, quan em pregunten a què em dedico i dic que sóc il·lustrador, encara hi ha gent que em pregunta si admiro les obres de Robespierre. I jo, mossegant-me la llengua per no dir-ne alguna de grossa, els dic que els il·lustrats ja van passar a la història i que jo em dedico a dibuixar; per dir-

ho d'una manera entenedora i no provocar un altre trauma que em porti de pet al psicoanalista.

A vegades em dol haver de justificar el meu ofici, segurament per l'orgull que un té amb les coses que s'estima. A vegades toca els nassos quan algú et digui amb aquell to despectiu: "Així que tu et dediques a fer dibuixets, no?" A vegades m'empenya sentir allò tan fantàstic al mig d'una assemblea de gent seriosa: "Ei, Jordi, aquí hi podríem posar una il·lustració, oi? És que no tenim foto i hem de tapar el forat". A vegades em remou les entranyes quan em diuen allò de: "Jordi, et publicarem la imatge, però no tenim pressupost, pensa que serà una gran oportunitat per tu publicar a la nostra revista!".

Per pedagogia de la il·lustració pot arribar a ser esgotador. Sobretot quan no se't prenen seriosament des del món editorial ni des del periodístic. Quan veig una imatge publicada

a la qual han retallat cinc centímetres per la dreta per poder-la encabir a la maqueta de la pàgina em cau en collons a terra, perquè la il·lustració ha perdut tot el sentit compostiu i s'han carregat un element clau per entendre-la. Quan em demanen una imatge a l'estil *florero*, per tapar un forat i guarnir el text. Quan em dicten què cal dibuixar i què no. Quan l'autor d'un llibre em diu que no li agrada la il·lustració de portada i que vol que la canviï, però jo -amablement- li dic que a mi tampoc m'agrada la seva merda de llibre i que la canviaré si elimina el capítol dos, sis i vuit, que són escandalosament avorrits. Quan treballa per l'administració i paguen una misèria que, a sobre, cobres al cap de tres mesos i, quan ja han passat els tres mesos, vas al banc i et diuen que encara no t'han fet l'ingrés. I surts de l'oficina i veus passar un Audi A8 de 50.000 euros amb el conseller de Cultura a dins.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana les concentracions per les victòries del Barça han generat polèmica a la redacció de la DIRECTA, com als altres mitjans. El debat ha girat al voltant de la importància que s'havia de donar a la notícia, si se n'havia de fer una portada o no, si era necessària l'editorial, si se li havia donat massa importància la setmana passada, etc. L'altre punt de debat han estat les motivacions dels enfrontaments i els aldarulls. Si són espontànies, si són productes de la ràbia acumulada, si són simple alcoholisme o una barreja de tot plegat. Al final, hem optat per fer el seguiment de la notícia, però no tornar-ho a destacar en portada. D'altra banda, hem de felicitar l'Ovidi, el fill de l'Oscar de la corresponsalia de Girona, que ha nascut aquests dies. Benvingut a la gran família de la DIRECTA!

Fe d'errades:

La fotografia de l'Observatori dels mitjans de la setmana passada, per error, no correspon al *Diari de Barcelona* sinó a un blog personal. Calia fer una captura de pantalla de diaridebarcelona.com. Segons sembla, aquesta direcció envia a una pàgina d'error perquè és d'aquelles webs mal redirigides que només funcionen amb les tres w al davant, l'adreça correcta hauria hagut de ser www.diaridebarcelona.com.

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA

Albert Garcia i Eloy de Mateo

IL·LUSTRACIÓ

Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info

BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info

EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info

GIRONA: girona@setmanaridirecta.info

MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info

MARESME: maresme@setmanaridirecta.info

MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info

OSONA: osona@setmanaridirecta.info

SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info

SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info

TERRASSA: terrasa@setmanaridirecta.info

TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTIKO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-Non Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-

NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Una de les característiques del procés de globalització és la generació de problemes globals que tenen un impacte distribuït de manera desigual. Des de la selva del Chocó, Colòmbia, un grup de rap canta per la memòria i la dignitat i explica com van ser desplaçats per l'exèrcit, que el darrer tram de la carretera Panamericana trepitjarà una de les zones amb més biodiversitat del món i, també, la seva resistència. Aprofitant la gira que faran per Europa, fem un repàs d'alguns aspectes de l'actualitat colombiana.

COLÒMBIA · CONSTRUIR LA PANAMERICANA NO NOMÉS ÉS QÜESTIÓ DE TRANSPORT I MODERNITZACIÓ

El president Uribe vol enllestir el darrer tram de la carretera Panamericana

Javier Sule i Jordi Panyella
redaccio@setmanaridirecta.info

El mes d'abril passat, en el marc d'una trobada amb empresaris a la capital de Panamà que va tenir lloc durant la presentació de l'empresa binacional Interconexión Eléctrica Colombia Panamá S.A., que pretén treballar per la unió de la xarxa elèctrica dels dos països, l'actual president de Colòmbia Álvaro Uribe va tornar a mostrar la seva voluntat de construir el darrer tram de la carretera Panamericana. Aquest tram, que es calcula que fa prop de 110 quilòmetres, culminaria la unió per carretera d'Ushuaia (Patagònia, Argentina) fins a Prudhoe Bay (Alaska, EUA). Aquest desig del president colombià, que trepitjaria una zona coneguda com el Chocó, té unes implicacions socials, culturals, polítiques, mediambientals i econòmiques que cal conèixer.

El Chocó, d'on parlem?

El saqueig dels recursos naturals i les pressions a les comunitats arran de la construcció de megaprojectes multinacionals -unit a la presència de tots els actors armats- han convertit el Chocó en una de les zones que exemplifiquen millor les terribles conseqüències del conflicte que es viu a Colòmbia. Unes conseqüències que es tradueixen en mort i destrucció, en el desplaçament de milers de persones i en la pèrdua de territoris ancestrals de les comunitats indígenes i afrodescendents. El Chocó és una regió estratègica, sotmesa a una disputa territorial, i amb una població que ha estat sempre oblidada per l'Estat. Limita amb Panamà i amb la costa del Carib i del Pacífic, és rica en recursos naturals i la porta d'entrada d'armes i de sortida de cocaïna. S'hi vol construir un futur canal interoceànic, és reserva de la biodiversitat i terreny abonat per l'explotació intensiva de cultius de palma africana. El Chocó és un escenari de guerra desconegut. Ara, cal sumar-hi una nova amenaça, després que l'Estat colombià anunciés que vol completar la carretera Panamericana a través de la selva del Darien.

La carretera

La carretera Panamericana, que es va començar a gestar l'any 1923, transcorre per més d'una dotzena de països, des d'Alaska fins a Panamà i des d'Argentina fins a Colòmbia. No obstant això, hi ha un tram que mai no s'ha pogut construir: 110 quilòmetres de selva pràcticament verge, que forma part del que es coneix amb el nom del tap del Darien i que separa Colòmbia de Panamà. No seria la primera vegada que s'intenta superar aquesta barrera natural. Als anys 30 hi va haver el primer intent. Aleshores, l'elevada humitat de la zona generava esfondraments de la carretera

constantment. I, com diu Rosa de Justícia y Paz, va "aparèixer el primer heroi antiimperialista d'Amèrica, el zancudo, que omplia de picades els obrers de la carretera, que morien d'alguna malaltia".

Acabar la carretera suposaria una obra faraònica que posaria en alerta un ecosistema únic al planeta i habitat per diversos grups indígenes. Colòmbia vol acabar el seu tram -uns 100 quilòmetres- l'any 2010 com a part del projecte integracionista del Plan Puebla Panamá. Falta concretar els 60 quilòmetres restants de carretera, que corresponen a Panamà, un país que s'ha mostrat reticent al projecte diverses vegades.

Megaprojectes al Chocó

A més de la problemàtica derivada per la confrontació per la Panamericana, entitats chocones agrupades al voltant de la combativa diòcesi de Quibdó -capital del Chocó- han denunciat reiteradament el paper que juga l'Estat en el desmantellament del teixit social i cultural de les seves comunitats i en el patrocini de l'explotació dels seus recursos naturals mitjançant la pràctica d'una economia extractiva que ha agreujat les situacions d'exclusió, tot i l'aportació del Chocó al Producte Interior Brut del país. Aquesta regió, que és una potència en generació d'energia hídrica i té una biodiversitat única, aporta el 69% de la pesca marítima del país, el 43% de la fusta serrada, el 82% del platí, el 18% de l'or i jaciments minerals destinats a la siderúrgia, l'electrometal·lúrgia, la indústria aeroespacial i la producció d'energia nuclear.

El Chocó és una regió estratègica, sotmesa a una terrible disputa territorial i amb una població que sempre ha estat oblidada per l'Estat

Per la diòcesi, sobre la base de l'explotació accelerada de totes aquestes riqueses i en les exigències del reordenament mundial de les rutes de comerç a través del Pacífic, el govern -com a portaveu de les multinacionals poderoses- ha dissenyat els anomenats plans del Pacífic per la regió. Aquests inclouen, entre altres megaprojectes, la construcció de superports, carreteres, centrals elèctri-

AIDA I. DE PRADA

AIDA I. DE PRADA

El Chocó -una de les zones amb més Biodiversitat del Planeta- i el riu Atrato, que és veuria profundament perjudicat amb la construcció de la Panamericana.

ques, un canal interoceànic i infinitat de centres industrials que en cap cas asseguruen un benestar per les persones del Chocó, sinó que -com s'ha demostrat diverses vegades- suposen un desplaçament forçat.

Megaprojectes i desplaçament

A Colòmbia, és molta la gent que considera que no hi ha desplaçaments perquè hi hagi guerra, sinó que hi ha guerra per possibilitar els desplaçaments. Aquests desplaçaments, orquestrats pels executors criminals de les polítiques de les multinacionals, s'han acarnissat especialment al Chocó. El periodista colombià Hollman Morris diu: "L'any 2000, vaig entrar al riu Cacarcia i Jiguamiandó i el que vaig veure van ser pobles incendiats, desolats i deshabitats i una terra que era sang i terror, una terra que no valia absolutament res. Tres o quatre anys més tard, hi torno i, a la mateixa

terra, trobo grans extensions cultivades de palma africana, els amos de les quals són terratinents, paramilitars, polítics i empresaris colombians". En aquest sentit, afegeix Morris, "no hi ha cap dubte que el paramilitarisme, a Colòmbia, és un projecte econòmic per prendre la terra -terres estratègiques que tenen molt valor- a les persones humils i les comunitats que en són posseïdores".

La palma africana, preludi de la Panamericana

La implantació de palma africana per fer agrocombustibles és un dels exemples que ha causat més dolor al poble del Chocó. Per la diòcesi de Quibdó, no és casualitat que els principals focus de desplaçament i les massacres al Chocó estiguin lligades directament a la implantació d'aquest cultiu, amb l'objectiu d'apropiar-se del terreny sense respectar

els títols de propietat. Es dona la circumstància que la palma és la gran aposta de l'Estat colombià per generar agrocombustibles després de la pèrdua progressiva de reserves petrolíferes. "La palma africana com a agrocombustible és un gran engany. Alimentar els cotxes del Nord ric té uns costos dramàtics per nosaltres, que es tradueixen en desforestació, desplaçament i manca de terres per cultivar aliments", destaquen des de la diòcesi.

Però la plantació de la palma amaga un segon interès. El primer cop que es va intentar construir la carretera pel Chocó, el projecte es va aturar per la humitat de la selva. Ara, la palma africana es planta en petits turonets de dos metres d'alçada, de manera que l'aigua es va drenant i no s'embarssa al terreny. Així, d'aquí deu anys, el sòl estarà prou sec per poder aguantar el pes de la carretera.

, de dalt a baix

COLÒMBIA · L'ANY 2010 EL PRESIDENT ÁLVARO URIBE ACABA EL SEGON MANDAT

Uribe, un gran ianqui al continent

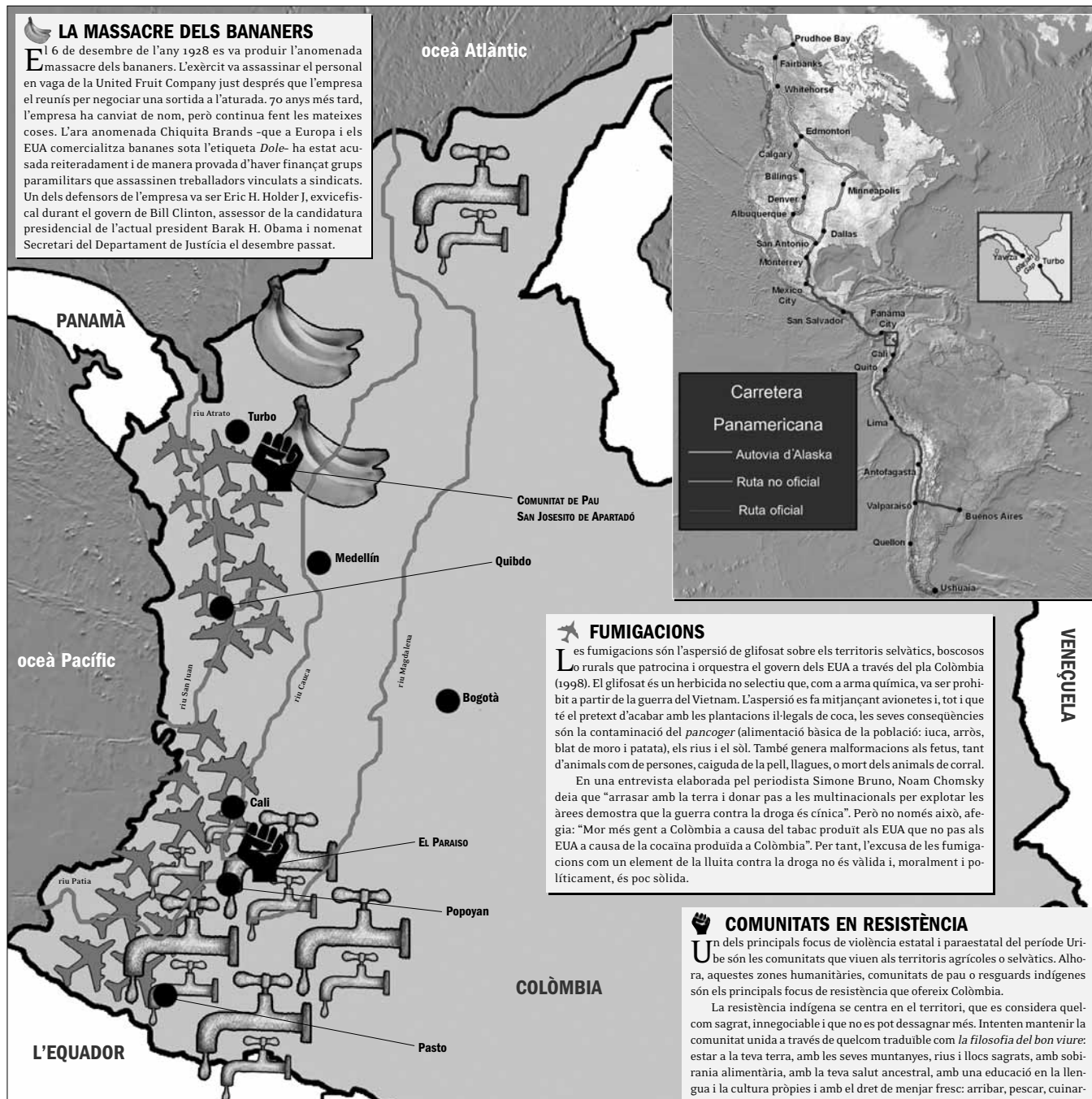
Kaina Vidal i Jordi Panyella
redaccio@setmanaridirecta.info

A l'Amèrica del Sud, el president Uribe és un dels pocs presidents conservadors que queden. Quan va visitar l'Estat espanyol a finals d'abril, va dir que la Doctrina de la Seguretat Democràtica és garantir les inversions estrangeres (entre elles

l'espanyola, la segona després dels EUA) i que, a partir d'aquestes inversions, és des d'on es construirà la cohesió social. Però el president Uribe també ha visitat l'Estat per rebre, de mans de l'Ajuntament de Cadis, el premi Cortes de Cadis a la Libertad. Ara veurem com l'últim ianqui al continent sud-americà s'ha guanyat els honors per rebre aquest guardó.

LA MASSACRE DELS BANANERS

El 6 de desembre de l'any 1928 es va produir l'anomenada massacre dels bananers. L'exèrcit va assassinar el personal en vaga de la United Fruit Company just després que l'empresa el reunís per negociar una sortida a l'aturada. 70 anys més tard, l'empresa ha canviat de nom, però continua fent les mateixes coses. L'ara anomenada Chiquita Brands –que a Europa i els EUA comercialitza bananes sota l'etiqueta *Dole*– ha estat acusada reiteradament i de manera provada d'haver finançat grups paramilitars que assassinaven treballadors vinculats a sindicats. Un dels defensors de l'empresa va ser Eric H. Holder J, exvicefiscal durant el govern de Bill Clinton, assessor de la candidatura presidencial de l'actual president Barak H. Obama i nomenat Secretari del Departament de Justícia el desembre passat.

FUMIGACIONS

Les fumigacions són l'aspersió de glifosat sobre els territoris selvàtics, boscosos i rurals que patrocina i orquestra el govern dels EUA a través del pla Colòmbia (1998). El glifosat és un herbicida no selectiu que, com a arma química, va ser prohibit a partir de la guerra del Vietnam. L'aspersió es fa mitjançant avionetes i, tot i que té el pretext d'acabar amb les plantacions il·legals de coca, les seves conseqüències són la contaminació del *pancoger* (alimentació bàsica de la població: iuca, arròs, blat de moro i patata), els rius i el sòl. També genera malformacions als fetus, tant d'animals com de persones, caiguda de la pell, llagues, o mort dels animals de corral.

En una entrevista elaborada pel periodista Simone Bruno, Noam Chomsky deia que "arrasar amb la terra i donar pas a les multinacionals per explotar les àrees demostra que la guerra contra la droga és cínica". Però no només això, afegia: "Mor més gent a Colòmbia a causa del tabac produït als EUA que no pas als EUA a causa de la cocaïna produïda a Colòmbia". Per tant, l'excusa de les fumigacions com un element de la lluita contra la droga no és vàlida i, moralment i políticament, és poc sòlida.

COMUNITATS EN RESISTÈNCIA

Un dels principals focus de violència estatal i paraestatal del període Uribe són les comunitats que viuen als territoris agrícoles o selvàtics. Alhora, aquestes zones humanitàries, comunitats de pau o resguards indígenes són els principals focus de resistència que ofereix Colòmbia.

La resistència indígena se centra en el territori, que es considera quelcom sagrat, innegociable i que no es pot dessagnar més. Intenten mantenir la comunitat unida a través de quelcom traduble com la *filosofia del bon viure*: estar a la teva terra, amb les seves muntanyes, rius i llocs sagrats, amb sobirania alimentària, amb la teva salut ancestral, amb una educació en la llengua i la cultura pròpies i amb el dret de menjar fresc: arribar, pescar, cuinar-ho i menjar-ho.

Al resguard d'El Paraiso (Cauca) vam trobar una dona, Nasa, que ens deia: "Jo d'aquí no marxo. Anar-me'n és malviure a les ciutats. Prefereixo que em matin. A més, sé que, si em maten a mi, darrera meu en sortiran vint més".

Una segona proposta de resistència són les anomenades comunitats de pau. A la zona de l'Urabà, a pocs quilòmetres de Turbo, on acaba la carretera Panamericana, trobem una de les comunitats més emblemàtiques: la Comunitat de Pau de San José de Apartadó. Ells van aprendre dels Nasa a defensar-se junts. El Gilnardo ens deia: "Quan sabem que s'ha començat un assassinat, totes i tots, en grup, anem cap allà". Segurament, per la diferència entre assassinat i massacre, la presència massiva és una gran arma de defensa.

L'AIGUA

Colòmbia, els recursos hídrics han estat amenaçats per polítiques públiques que només cerquen el guany econòmic, la depredació natural, la privatització de les fonts i els rius i l'impuls de la militarització i la guerra a grans zones del territori. Els megaprojectes inspirats pel TLC, l'IIRSA, els plans departamentals d'aigua, el Pla Nacional de Desenvolupament 2006-2010 i l'arribada de multinacionals que volen imposar els mercats dels anomenats serveis ambientals en són una mostra. Una d'aquestes multinacionals és Aigües de Barcelona. Aquests mercats consideren l'aigua com un bé negociable i oblidem el seu principi de vida i dignitat. L'any 2008, més de dos milions de persones van signar a favor de la celebració d'un referèndum que declarés l'accés a l'aigua com un dret fonamental i com un mínim gratuït universal. Però la proposta que ha emès el govern colombià obvia les principals reivindicacions de qui va impulsar la campanya. La serralada de Santa Marta, el massís colombià i els erms que hi ha repartits pel territori és on es troben les principals reserves d'aigua del país.

, de dalt a baix

RAP DE RESISTÈNCIA • UN GRUP DE JOVES RESISTEIX EL DESPLAÇAMENT FORÇAT PER L'EXÈRCIT I ELS PARAMILITARS A COP DE RIMA

Los Renacientes, rap des de la selva

Yolanda Gamell
i Jeferson Orejuela 'Aka Ali'
redaccio@setmanaridirecta.info

L'any 1997, les 23 comunitats que habiten la conca del riu Cacarica, al departament del Chocó de Colòmbia, van ser destrossades per un desplaçament que va costar la vida a 85 persones. L'acció va ser executada per mandat del president Ernesto Samper Pizano, amb el suport de les bases militars i els grups paramilitars. Aquesta operació comandada pel general Rito Alejo del Río de la brigada 17 amb seu a Carepa, Antioquia, va ser anomenada *operación Génesis*, ja que tenia la intenció d'iniciar una nova creació a la regió del Bajo Atrato.

Van obligar més de deu mil persones a abandonar les seves terres i pertinences, molts infants van haver de presenciar la tortura i assassinats dels seus pares i moltes mares van testimoniar sense poder fer res com mataven els seus fills. Hi ha testimonis que expliquen que van degollar persones i, després, van jugar a futbol amb els caps i en van llençar els cossos al riu.

L'any 1999, es va crear Los Renacientes, per denunciar la situació de la població desplaçada

Per poder exigir responsabilitats i mesures de reparació moral i de danys ocasionats al govern i poder retornar a les seves terres, alguns habitants d'aquesta conca van conformar les Comunidades de Autodeterminación Vida y Dignidad (CAVIDA). Així, l'any 2000, algunes famílies van iniciar el retorn a les seves terres de la conca del riu Cacarica. S'hi van establir mitjançant la creació de dues zones humanitàries: Nueva Vida i Nueva Esperanza en Dios. Aquest últim poble és exclusiu per la població civil. Està delimitat simbòlicament amb una malla humanitària i, a l'entrada, llueix avisos i cartells on s'indica la prohibició de l'entrada a qualsevol actor armat. Està emparat per mesures cautelars de la Corte Interamericana de Derechos Humanos i altres organismes multilaterals. Fruit de la pressió que va ocasionar la presència de l'exèrcit a la zona, aquestes comunitats es van haver de desplaçar en dues ocasions dins el mateix territori.

A mitjans de 1999, va néixer el grup de rap Los Renacientes, que va assumir la responsabilitat de denunciar i donar a conèixer la situació que viu la població civil desplaçada a Colòmbia. Van voler que el món conegués el seu cas.

AIDA I. DE PRADA

Los Renacientes a l'entrada de la comunitat Nueva Esperanza i a la sala comunal, tot rapejant amb els nens i les nenes.

El grup va sorgir gràcies al treball social que duïen a terme cinc joves (Henry, Pacho, Onel, Amin i Ali) amb nens i joves de les comunitats desplaçades. Es van començar a organitzar per poder transformar la seva realitat i treballar per construir un món on creien que era possible viure, enmig de totes les atrocitats que succeïen i succeïen a Colòmbia.

A causa de la situació d'extrema pobresa que es viu a la regió, diàriament molts joves es veuen temptats

d'unir-se a les files dels diferents grups armats. A través del gènere del rap, Los Renacientes van començar a fer difusió sobre les repercussions que té la participació en el conflicte armat amb l'objectiu de crear consciència i generar cohesió entre la població civil per evitar que els pobres continuïn matant-se entre ells. Com afirmen: "És evident que els joves procedents de famílies de classe alta no tenen la necessitat d'arriscar les seves vides venent-se a cap actor armat".

Els integrants del grup no coneixien massa el rap, però tenien clar que havia nascut als barris marginals dels EUA. Així doncs, es van anar familiaritzant amb aquest gènere musical i van començar a fer mesclades de rap i ritmes tradicionals com la *chirimía*, la *cumbia* i l'*alabado* com un reclam de la seva identitat cultural afrocolombiana.

Com que se'ls acusa de ser guerrillers, van voler explicar al món que són pagesos, que viuen dels aliments que els brinden les seves ter-

res i que no tenen res a veure amb el conflicte armat. D'aquesta manera, volen deixar al descobert els interessos econòmics reals que té el govern en aquestes terres. Uns terrenys molt cobejats per la seva riquesa en recursos naturals i per la seva situació geoestràgica, on s'han d'implementar diferents megaprojectes com la finalització de la carretera panamericana, el canal interoceànic, el control sobre l'Andén Pacífic i el golf d'Urabà i l'accés a l'Oceà Pacífic, entre d'altres.

Les lletres d'aquest grup estan carregades de crítica davant la situació de guerra que viu Colòmbia, però també aposten per la construcció de la pau i es consideren defensors de la terra. Quan preguntem a Onel què significa per ell ser un *renaciente*, ens contesta: "És ser guardià de la terra i la llavor de la naturalesa... Amb les nostres lletres cuidem la terra; sempre m'he fixat en això, en el sentir de la terra... Sempre ho porto a dins i seguiré així fins que visqui". Amin, un altre *renaciente*, explica: "És quelcom molt important... com ser una mata d'arròs al camp que dona vida a moltes famílies i les enforteix. Això és el que fem nosaltres amb la nostra música, enfortim i donem vida a la comunitat i, cent per cent, l'anem nodrint".

Ser un 'renaciente' "és ser guardià de la terra i la llavor de la naturalesa... amb les nostres lletres cuidem la terra"

Avui dia i gràcies al suport d'algunes organitzacions holandeses i de la Fundació Cultural Ayara de Bogotá, el grup acaba de gravar el seu tercer àlbum, titulat 97. En aquest treball, han plasmat les contínues violacions dels drets humans que pateixen dia rere dia i ens parlen del treball social, polític, cultural i educatiu que duen a terme a les comunitats de la regió per buscar mecanismes que els permetin continuar resistint i, així, construir un món més just a nivell local i de la societat colombiana en general.

Gira pels Països Catalans i Europa
Després de gairebé dos anys intentant que el grup fes una gira pels Països Catalans i que l'any passat deneguessin el visat a tots els membres del grup pel fet de ser possibles migrants, aquesta setmana i fins a finals del mes de juny, Los Renacientes faran una gira per Catalunya i per la resta de l'Estat espanyol. Després, participaran en diferents festivals a Alemanya.

Però no serà només una gira musical. Vénen per explicar la seva situació i la seva resistència i per oferir un taller sobre el rap com a eina de construcció de pau.

LOS RENACIENTES A L'ESCENARI

DATES PREVISTES PER ALGUNES PRESENTACIONS DEL GRUP:

Divendres 22 de maig 20:30h. Ateneu Rosa de foc, Gràcia. Barcelona.

Dissabte 23 de maig. 24h. Festes de Nou Barris. Barcelona.

Divendres 12 de juny. Bunyol. València.

Dissabte 13 de juny. Samaruc. Barri Kabañal. València.

+ INFO

PER FER SEGUIMENT DELS
CONCERTS, ES POT CONSULTAR:

www.myspace.com/renacientes

, impressions

Rolando Guerra • Insubmís a la presó
opinio@setmanaridirecta.info

De Lenin al Capità Enciam

Tinc una crisi d'identitat. Abans era un revolucionari, després un rebel... i ara un-activista-per-la-transformació-social?

Dons bé, sigui el que sigui, no tinc cap intenció d'empassar-me cap xerrada, conferència, seminari, taller, exposició, mostra, curset, assemblea o fòrum més ni de passar un minut més reunint-me, discutint, escoltant, llegint, sobre les conseqüències injustes i catastròfiques de l'enemic públic *number one the Capital*, amb les seves variants i adjectivacions.

A aquestes alçades, fins i tot els periodistes de TV3 saben que els dolents de la pel·lícula, afamadors de pobles i destructors de la natura, són la banca, les multinacionals, els governs, l'església, els exèrcits i les màfies diverses: per què perdre més temps estudiant i denunciant les seves malifetes?

I per què perdre més temps estudiant alternatives, si en ténim a cabassos: una gota freda de solucions brillants o de sentir comú, descripcions detallades de canvis necessaris, escenaris transformadors carregats de lògica, raons i bons sentiments.

Porto una pila d'anys patejant carrers darrere de pancartes més o menys creatives i assistint a funcions suposadament lúdiques (dic suposadament perquè a aquestes alçades trobo més avorrits els *reclaim the street* amb música i danses, les disfresses, les *performances* i les penjades amb corda que les mortals desfildes al ritme de "La Internacional") amb la finalitat de comunicar les noves (les dolentes i les bones) que anàvem descobrint a tota la societat, al món mundial.

Però, un cop denunciades les dolenteries i comunicades les solucions (*eureka!*)... què? Sensació molesta, com si em faltés alguna cosa (*ça cloche*, diria un gavatx)... Al principi, vaig atribuir aquesta

sensació al meu passat leninista (de base, és a dir, carn de canó) d'esquemes mentals primaris que podria resumir així: un, analitzo la realitat *txunga* (societat sota dominació capitalista) i identifico

dinàmiques, mecanismes i subjectes que la produeixen i reprodueixen; dos, m'invento una realitat alternativa que anomeno objectiu (societat comunista); tres, busco la penya potencialment interessada a assolir el mateix objectiu o similar (identificació del subjecte revolucionari i aliances); quatre, busco les eines (com ara un partit, tot i que, de falç i martells, no en sobren) per obrir-nos camí (o buscar-ne un) cap a la societat justa solidària i tota la *mandanga*; cinc, per aquesta excursió hem d'escollir una ruta (estratègia) i preveure una sèrie d'etapes intermèdies amb activitats diverses (tàctica).

Abans era un revolucionari, després un rebel... i ara un-activista-per-la-transformació-social?

Una llarga sèrie d'experiències alienes (des de Noske a Stalin, a Pol Pot o a Carrillo) o pròpies (des de Veltroni i una èpica baralla a la Festa dell'Unità del meu poble a la munió de partidets a la recerca de l'arca perduda) em van fer concloure que per aquí no anàvem enlloc. Provem amb la recepta anarquista, vaig pensar, que, al cap i a la fi, és un estil de cuina força semblant: canvien una mica els subjectes i les eines, s'hi afegeix una mica més d'improvisació i alegria, però queda allò de treure les fàbriques als amos, les armes a l'exèrcit i la

polícia, els diners als bancs... és a dir, els passos essencials en el camí de la transformació. A més, tampoc no hi veig tanta diferència, entre societat llibertària o comunista... total, no la veuré!

I aquí la vaig pifiar perquè, interpretant l'assemblarisme dels moviments socials de Barcelona com de base llibertària, m'he passat anys confiant que separant el plàstic dels *tetrabriks*, escoltant parides de canalla amb complex d'Èdip, anant a la quinta forca per comprar cafè solidari i bròquil ecològic (i em fa basques el bròquil), empassant-me tones de diòxid de carboni i d'insults per anar en bici a tot arreu, recollint firmes, ocupant parterres i fent *performances* posmodernes estava modificant les relacions de força amb el poder, atacant els seus mecanismes de manteniment, creant les eines i aplegant forces per l'assalt al cel revolucionari...

Fins que, l'altre dia, en una tertúlia, algú, referint-se al sentit del nostre activisme, va dir: "Els petits canvis són poderosos". De cop, em va fulgurar la imatge del Capità Enciam, esperpèntic personatge d'una TV3 políticament correcta de pujolesca memòria que, cada vespre, ens explicava -a nosaltres, ciutadans i ciutadanes de Catalunya- que, si volem un país més net, més saludable i més ecològic, tot depenia de nosaltres, dels petits canvis a la nostra vida quotidiana.

I mentrestant *ells* feien quatre centrals nuclears, asfaltaven mitja Catalunya, projectaven desviacions de rius i estripaments de muntanyes. Els petits canvis són poderosos... (plors).

Amadeu Casellas • Pres en vaga de fam a Brians 2
opinio@setmanaridirecta.info

Brians 2, il·legal

Sovint, la societat, quan escolta notícies contra les presons i els seus carcellers, pot pensar que són falses i que tant els carcellers com els seus polítics són persones honrades que només fan la seva feina. Podrien pensar que els dolents són els presos perquè aquesta és la imatge que difonen els mitjans de comunicació. Però la realitat és que els carcellers i els polítics són uns feixistes autoritaris que imposen la seva dictadura per sobre de tot i de tots.

Quan es va projectar la construcció de la presó de Manresa, algunes plataformes ciutadanes van denunciar que els terrenys on s'havia de construir eren zones

rurals i no urbanitzables, a banda de l'impacte mediambiental que suposava. Però el govern català, fent gala de la seva prepotència, va tirar endavant aquesta construcció, fent cas omís a les denúncies ciutadanes. Temps després, vam poder veure la consellera de Justícia Montserrat Tura, acompanyada d'altres polítics i d'una cinquantena de periodistes, passant una nit a la presó, durant la seva inauguració. Molt aviat, els presos reals que hi van anar a parar van poder comprovar en la seva pell les moltes deficiències i mancances, sense instal·lacions tan bàsiques com una infermeria o un economat... En una circular interna, es demanava als

Si en comptes d'una presó fos un habitatge construït per treballadors, ja l'haguessin enderrocat

subdirectors de les presons Model i Quatre Camins que els presos que fossin enviats a Manresa tinguessin bona salut, amb un aspecte

saludable i, a ser possible, grassonets, donades les carències de la nova presó.

Fa unes setmanes, es va fer pública una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que corrobora que la construcció de la nova presó és il·legal. Entre altres motius, perquè està situada en una zona no urbanitzable. La resposta del govern català, a través de la consellera Tura, ha estat que no accepten la sentència perquè ells són la llei i que no passa res. La presó continuarà allà on és; d'una banda, recorreran la sentència i, de l'altra -juntament amb l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada- requalificaran els terrenys per què

passin a ser zona urbanitzable. D'il·legal a legal i punt.

Cal que la societat es demani què passaria si en comptes d'una presó construïda per uns feixistes, fos un habitatge construït per treballadors. La resposta és molt senzilla: l'enderrocaríem sense cap mena d'escrúpols perquè aquests dictadors feixistes són amos i senyors i poden fer el que els vingui en gana.

Per acabar, vull dir que estic novament en vaga de fam des del 20 d'abril per l'incompliment de tot el que es va acordar amb mi per part d'aquests mafiosos carcellers.

Per reclamar la meua llibertat, duré aquesta vaga de fam fins a les últimes conseqüències.

Luis Iriarte • Membre d'AHT Gelditu! Elkarlana
opinio@setmanaridirecta.info

TAV: més velocitat per la destrucció

Recentment, el Govern de Navarra va aprovar el text del protocol que es firmarà amb el Ministeri de Foment per la posada en marxa del corredor ferroviari d'alta velocitat Pamplona-Saragossa pressupostat en més de mil milions d'euros. El Govern de Navarra anticiparà el cost de les obres en sol navarrès i no descomptarà aquest cost de l'aportació navarresa fixada pel Conveni Econòmic fins d'aquí dos anys. Fet que obligarà l'executiu foral a embarcar-se en nous préstecs per fer front a aquesta inversió.

Davant l'anunci d'aquest acord, la classe política institucional aplaudeix, alleugerida. Tanmateix, cap d'aquestes forces no posa en qüestió la necessitat de construir aquesta macro infraestructura, les conseqüències de la qual són, com a mínim, molt debatudes.

No podem posar en pràctica condicions dignes de vida que no passin per la construcció de més infraestructures de transport?

L'impacte mediambiental que suposa és obvi, per molt que es vulgui minimitzar: una nova cicatriu dividirà el territori i crearà l'efecte barrera; requerirà quantitats ingents de ciment, la indústria del qual és una de la principals responsables de l'emissió de gasos d'efecte hivernacle; ocuparà grans extensions de terra; exigirà més explotació de pedreres i la creació de més enderroc per la gran quantitat de terres que ha de remoure... Per aconseguir l'accele-

ració dels trajectes, necessita quantitats creixents d'energia, la base de la qual són centrals nuclears o tèrmiques com les de Castejón.

El cost de la seva construcció i manteniment és ingent. El govern parla de més de mil milions d'euros, però no és absurd afirmar que s'incrementarà per sobre dels 3.000 milions. Més encara si tenim en compte que la seva explotació comercial és deficitària. Una enorme despesa que pagarem entre tots. El TAV només unirà grans capitals i serà incapaç de reduir el trànsit per carretera, ja que donat l'actual model productiu estès pel territori - aquest trànsit continuarà creixent (13% anual) i aquestes línies són incapaces de moure mercaderia pesada, que és la majoritària en aquest tipus de transport. A més, no reduirà els desplaçaments amb cotxe, que generalment es fan de distàncies curtes i mitjanes.

Quin sentit té, doncs, construir aquesta infraestructura tan impactant, inútil i cara que només serà usada habitualment per una minoria de la població? Per una part, significa un nou impuls al negoci de la construcció tant volgut per les nostres institucions i necessitat d'un creixent volum d'obres, més encara en el context actual de crisi immobiliària i econòmica. Un model que ja s'ha demostrat completament ineficàç per proporcionar unes condicions de vida dignes a tota la població.

D'altra banda, la inversió pública en infraestructures de transport es presenta com a motor imprescindible del creixement econòmic, encara que el transport motoritzat ha estat creixent a un ritme sensiblement superior al ritme de creixement, que ha estat molt important al llarg d'aquests gairebé trenta anys.

En aquest sentit, les institucions ens plantegen un xantatge clar: o es construeixen les línies d'alta velocitat o no es crearà

OLGA CAPDEVILA MUNTAL

No és cada vegada més manifest que el somni de felicitat basat en l'augment constant de les quotes de consum és un mite?

ocupació i retrocedirem a l'actual marc de competència global. Però, ¿no podem posar en pràctica altres formes de proporcionar condicions dignes de vida que no passin per la construcció de més infraestructures de transport, per guanyar temps en els trajectes al preu que sigui,

per l'exigència de més creixement econòmic? No és prou evident que el desenvolupament d'una minoria de la població mundial es construeix sobre l'anihilació i el saqueig del planeta, sobre l'explotació, el desposseïment i el sofriment de la majoria de la població? No és prou palpable que, com a societat, cada vegada ens sentim més dependents i impotents a l'hora de prendre qualsevol decisió col·lectiva sobre les nostres formes de vida? No és cada vegada més manifest que el somni de felicitat basat en l'augment constant de les quotes de consum és un mite?

La crítica d'aquesta macroinfraestructura suposa el qüestionament de valors inqüestionables com la bondat de l'anar més lluny i més de pressa, amb el qual sorgeix la necessitat de transports encara més ràpids per suprimir les noves distàncies que s'han creat. Suposa l'exigència de poder decidir sobre

les nostres formes de vida més enllà del vot cada quatre anys i dels xantatges demagògics que criden que és irresponsable posar en entredit la submissió de les nostres vides i la nostra terra a les exigències del negoci i el creixement econòmic, sempre necessari i, per definició, mai aconseguit.

Existeixen raons més que suficients per oposar-se a la construcció del Corredor navarrès d'Alta Velocitat i a la Y basca, perquè aturar-lo entre tots no només és possible, sinó necessari. Perquè l'acceleració d'aquest model -sumit en una ruïna mediambiental, econòmica, social i política-, ens acostarà a desastres més grans i ens col·loca en condicions cada vegada més dependents i impotents. Perquè més velocitat, producció, consum, mitjans tècnics... no sempre és millor. Perquè es fa imprescindible aturar la destrucció.

Tomàs Gisbert • Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Dones, allistar-se a l'exèrcit... perill!

El darrer llibre de la periodista Helen Benedict, *El soldat solitari: la guerra privada de les dones servint a l'Iraq*, ha posat sobre la taula la violència sexista contra les dones que es practica a l'exèrcit nord-americà de mans dels propis companys d'armes. Diferents estudis relaten que, a l'exèrcit nord-americà, el 30% de les dones soldat han estat violades pels seus companys, un 71% han estat agredides sexualment i el 90% han patit assetjament sexual. L'any 2008, es van registrar 2.908 denúncies

d'atacs sexuals a les forces armades, però el mateix Departament de Defensa reconeix que el 90% de les agressions sexuals no són reconegudes. Es podria pensar que és un fenomen exclusiu dels nord-americans, que ells són així. Però aquestes dades són similars en d'altres exèrcits on s'han pogut estudiar aquests fets com el belga, el britànic o el canadenc.

Això ens porta a preguntar-nos què està passant a l'exèrcit espanyol.

Actualment, Defensa presumeix de la incorporació massiva de les

dones a l'exèrcit. Ara ja són el 18% de la tropa i el 13% del total. I és que les

No es poden amagar les poques sentències del Tribunal Suprem que, periòdicament, arriben a la premsa

dones han estat una font de reserva important davant la caiguda de vocacions militars. Però, justament per això, s'ha silenciats tot allò que pogués malmetre la imatge de l'exèrcit i, de retruc, el reclutament i la violència de gènere que pateixen les dones que s'incorporen a les forces armades espanyoles és una d'aquestes coses. El 2003, la Comissió Europea va instar el govern espanyol a aplicar les directives europees contra l'assetjament sexual al seu exèrcit, però no s'ha fet res al respecte. Tampoc no han posat en

marxa l'Observatori de la Vida Militar a què obligava la llei de la defensa nacional de 2005. En canvi, van crear l'Observatori de la Dona a les Forces Armades, tot i que no ha fet públic cap estudi ni informació. Han volgut donar la imatge que això són problemes d'altres països.

Però no poden amagar les poques sentències del Tribunal Suprem que, periòdicament, arriben a la premsa i que deixen veure una petítissima punta de l'enorme violència que pateixen les dones que s'enrolen als exèrcits.

, impressions

. A LA CANTONADA

CRÍTICA ECONÒMICA

Sobre gustos no hi ha res escrit

Guillem Fernández Evangelista

Es basen en una sèrie de postulats sobre la conducta humana i el funcionament de l'economia. Per una banda, el supòsit de la racionalitat de l'*homo economicus* a l'hora de prendre decisions basada en l'*individualisme metodològic*, per altra, el principi d'assignació òptima que es basa en el concepte d'*escassetat dels recursos*. Els conceptes sonen estranys i no és la intenció del que escriu repetir llenguatges economicistes. Així que ens quedarem amb dues paraules elecció i escassetat. En aquest escrit, ens centrarem en la primera.

En el pensament neoclàssic, l'individu és considerat el pilar sobre el qual s'edifica el sistema i la suma dels comportaments individuals defineix el funcionament de l'economia com un tot. És a dir, les accions les prenen individus i no grups, classes o col·lectius. Tots els individus prenem decisions constantment, és a dir, triem entre alternatives disponibles i per això assignem un valor diferent a cada alternativa. Prioritzem. I l'economia neoclàssica parteix de la base que triem l'alternativa a la qual donem més valor, el que anomenem el supòsit de racionalitat. Individual i racional són, doncs, conceptes clau, però cal afegir-hi els *béns substitutius*, que no és més que, si puja el preu de l'oli d'oliva, passem a comprar oli de girasol. El resultat de la combinació dels tres conceptes -i la base del model neoclàssic- és que quan augmentem el consum d'un bé no reduïrem mai la satisfacció (*utilitat*) que ens reporta aquest consum, però la seva satisfacció serà addicionalment més petita com més comprem i, com que som *racionals*, la satisfacció derivada del consum serà igual al cost d'obtenir-la. Un exemple típic d'economistes és que, si una família compra el primer cotxe, aquest reporta molta satisfacció, si en compra un altre, el segon no reporta tanta satisfacció com el primer i el tercer no en reporta tanta com el segon. Fins aquí sembla un esquema força lògic i consistent i aquesta és, per mi, la característica més perillosa del sistema.

Però veiem la crítica. Primer, des del pensament feminista, es veu l'*homo economicus* com un ser virtual lluny de la condició humana. No cau malalt ni es deprimeix ni es fa gran ni té necessitats, dependències o afectes. Només revela preferències en diners. Les persones no són només persones que consumeixen i, per tant, en cap cas poden actuar i prendre decisions amb els mateixos criteris que regeixen els mercats. No es pot ser indiferent a les necessitats de les persones. I aquí enllaça amb el segon argument procedent de l'economia ecològica i és que les preferències no són necessitats. Així, l'alimentació i el resguard són dues necessitats bàsiques per assolir-ne d'altres, però, a més, aquestes necessiten el manteniment de determinades condicions ambientals per viure: temperatura, pluja, composició atmosfèrica... la destrucció de les quals no es podria *substituir*. És a dir, es pensa que la riquesa proporciona els mitjans per corregir els danys al medi i, per tant, l'ecologisme és cosa de rics i "els pobres són massa pobres per ser verds". Però això es trenca amb la tesi de l'ecologisme dels pobres, segons la qual molts conflictes socials relacionats amb el medi no deixen de ser expressions de lluites contra el model econòmic. Per altra banda, dos aspectes bàsics. Sobre gustos no hi ha res escrit i la racionalitat econòmica no existeix. Quan una persona basa la seva alimentació en farines, arròs i -molt de tant en tant- peix o carn, si puja el preu de les farines o l'arròs no passarà a menjar més peix o carn, en tot cas, deixarà de comprar-ne per augmentar el consum de farines o arròs. Puja el preu, puja la demanda. Això passa amb el que es coneix com a *béns Giffen*, que trenquen la llei de l'oferta i la demanda.

. EL CIGALÓ

Amb el tema del futbol no cal ser capellanes

Xavier Urbano. Membre de l'Ateneu la Torna
Parlem de futbol amb en Xavi Urbano, gracienc militant, membre de l'Ateneu la Torna i fervent 'futbolero'.

Roger Palà

És compatible que t'agradi el futbol i, alhora, militar en col·lectius d'esquerra alternativa?

Vázquez Montalbán i Galeano, dos grans referents de l'esquerra, són fervents defensors del futbol com a fenomen social. Montalbán apel·lava més al futbol com a qüestió de fe per tots aquells que ens ofeguem en la racionalitat marxista. Galeano el reivindicava com la gran oportunitat que tenien els febles per tornar, encara que sigui en el pla simbòlic, les bufetades que estan massa acostumats a rebre.

Tot això està molt bé, però no deixa de ser literatura...

Hi ha un munt de contradiccions entre sentir-se part de l'esquerra radical o llibertaria i combregar amb un gran club de futbol. Potser no és política-

ment defensable, però indubtablement és molt saludable... Bé, igual de saludable que llegir un *bestseller*, estar un dia de festa fins a les 8 o les 10 del matí o participar en alguna marató d'*Star Wars* vestit de Chewaka. Cal no caure en l'error de voler justificar un sentiment des del punt de vista del discurs polític. No cal ser capellanes.

Es pot ser independentista i ser d'un club que es digui Espanyol?

Igual que es pot ser llibertari i ser del Barça, és pot ser independentista, ser de l'Espanyol i gaudir-ne. Fins hi tot, segur que tothom coneix algun *merengue* interessant... Cal buscar un club amb el qual comparteixis filosofia, amorrar-t'hi i deixar-te anar. Ara és un bon moment per començar a mentalitzar-te de cara a l'apassionant temporada 09-10. Pujarà a segona el Sant Andreu? I el Rayo a primera?

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

El vell i les jovenetes

Carme Martí
L'Hospitalet de Llobregat

La publicitat no és gens innocent. És transmissora de valors sexistes i masclistes molt arrelats a la societat i que hem de qüestionar. Deseñes de farmàcies aragoneses es queixen d'un anunci que han rebut per carta d'un fàrmac de Bayer per prolongar l'erecció en el qual apareix la foto de dues noies a Rio de Janeiro.

Aquest anunci no es diferencia de qualsevol altre que utilitzi el cos i la imatge de la dona com a objecte sexual. La dona apareix com la finalitat, la cosa a aconseguir, mentre l'home apareix com el que ha de continuar -tant si com no- demostrant el mascle que porta dins.

La diferència d'edat entre les dones objecte i l'home és una actitud clarament masclista que està molt estesa en el nostre dia a dia. En general, s'accepta que els vells jegin amb dones joves, fins i tot que s'estableixin relacions d'amor i de compromís, quan del que es tracta, clarament, és de control sobre la sexualitat de les dones. El que està clar és que molts homes necessiten ajuda per obtenir la seva erecció. Així doncs, el fàrmac podria resultar sa per la seva sexualitat. Però imaginem per un moment com hagués estat de diferent l'anunci -fins i tot innovador- si en comptes d'aparèixer un vell amb dones joves, aquest comprés el producte farmacèutic per mantenir relacions amb una dona de la seva edat, pensant no exclusivament en la seva erecció, sinó a satisfer-la a ella.

Esquerres i dretes

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Pedro Solbes va ser l'únic ministre que va ser elogiat pel PP perquè deien que era un bon seguidor de Rato. Queda clar que això ens permet entendre una cosa molt important en la política espanyola: PP i PSOE es presenten com a antagònics políticament (dretes contra esquerres), però això no és exacte del tot. Sí que són rivals, perquè es disputen el poder polític, però no és tan cert que siguin tan antagònics. Difeixen en qüestions socials com els casaments entre homosexuals, el paper polític de l'Església, l'avortament... ja que el PP és conservador i el PSOE és més progressista. Però la dicotomia dretes-esquerres no pivota tant sobre les idees socials, sinó -sobretot- sobre les polítiques econòmiques. I aquí, PP i PSOE s'assemblen com dues gotes d'aigua (i ho demostren quan, pel seu nacionalisme espanyol coincident, abandonen el suposat antagonisme i són capaços de formar un govern que no tindrà cap discrepància en matèria econòmica). PP i PSOE són partits que es decanten clarament a favor del capital en la pugna d'interessos que mantenen rics i pobres. I un aspecte sociològic que té conseqüències decisives en aquesta pugna és que la classe mitjana, que -per interessos- hauria d'apropar-se cap a la classe baixa, s'acaba apropant a les posicions de la classe alta per ignorància, per desig de grandesa o per condicionament mediàtic. Per això els partits s'acosten al que anomenem el centre polític, que en realitat no deixa de ser un espai de polítiques de dretes més o menys moderades. Però no podem queixar-nos dels dos grans partits ni dels mitjans de comunicació que, òbviament, serveixen al poder, sinó que la gran derrota es dona pel que fa als partits d'esquerres que, desorientats, no s'allunyen prou del centre i deriven cap a postures moderades. Això és molt perniciós perquè acaben fent pensar a la so-

cietat que l'únic espai raonable de discussió és entre l'extrem dret del PP fins a l'extrem esquerre d'IU o ICV. Distribuit així el ventall polític, la gent no imagina, somnia o desitja polítiques que estiguin més a l'esquerra i s'avorta la possibilitat d'emprendre lluites per adoptar les polítiques socials i econòmiques que farien falta. En aquest context, certes iniciatives que s'estan duent a terme a l'Àmerica Llatina són desacreditades com a radicals o populistes tot i que, en realitat, no són gens radicals, sinó primers passos cap a una nova manera de fer política. Una nova manera tan i tan necessària per tot el planeta...

Temes tabú a la DIRECTA?

Maitè Sánchez
Barcelona

Llegeixo de fa temps la DIRECTA i valoro molt positivament aquest esforç d'aglutinar tantes postures, ideologies i tendències com són capaços de produir els moviments socials del país. Suposo que, al marge del rigor periodístic del setmanari -que no sempre hi és-, busquem aquella notícia que sabem però que no apareix a cap altre mitjà, aquell punt de vista que podem compartir i sempre, sempre, hi trobarem a faltar coses. L'independentisme com a tema i com a punt de vista seria una de les grans mancances de la DIRECTA.

La meua sorpresa, doncs, va venir fa unes setmanes quan el setmanari obria amb un reportatge de diverses pàgines sobre un independentisme residual i neoconservador que no crec que sigui gens representatiu dels lectors (i subscriptors). Si la DIRECTA vol parlar d'independentisme, hi ha moltes maneres d'abordar-lo en positiu i no li cal donar aquesta imatge rànica. Llegint la DIRECTA es podria arribar a la conclusió que, a Barcelona, vivim en un estat de setge constant i que les CUP només són un experiment més per indepes cremats.

, així està el pati

115 detencions a les càrregues de Canaletes | PÀG. 10

S'aprova l'avantprojecte de llei de l'avortament | PÀG. 12

Marxa en defensa de la zona agrícola de l'Hospitalet | PÀG. 13

Un llibre mostra 10 exemples de la 'Catalunya fosca' | PÀG. 17

QUECHUA

ESTAT ESPANYOL • L'ASSISTÈNCIA A FUNERALS O LA FIRMA A FULLS DE SIGNATURES SÓN ELEMENTS 'DETERMINANTS'

Els informes per anul·lar la candidatura II-SP demostren l'existència de fitxers il·legals

El Tribunal Suprem anul·la per primer cop una llista electoral que es presenta fora de les circumscripcions d'Euskadi i Nafarroa. Fins ara, s'havien anul·lat onze candidatures basques

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Els magistrats de la Sala Especial de l'Article 61 de la Llei Orgànica del Poder Judicial del Tribunal Suprem van anul·lar, el dissabte 16 de maig, la candidatura Iniciativa Internacionalista-Solidaritat entre els Pobles (II-SP) en aplicació de la llei de partits. Es tracta del primer partit polític d'àmbit circumscriptiu de l'Estat espanyol que ha estat prohibit abans d'una cita electoral. També per primera vegada, l'aplicació d'aquesta legislació excepcional no es va fer per unanimitat. Els setze jutges que conformen

Per primera vegada, l'aplicació d'aquesta legislació excepcional no es va fer per unanimitat

aquesta mesa no es van posar d'acord i la votació final va donar una majoria d'onze sobre cinc. Un dels que no va votar favorablement a suspendre la candidatura va ser José Luis Calvo Cabello, el magistrat ponent de la vista judicial -és a dir, el jutge responsable de llegir tota la documentació i de redactar l'informe sobre el cas que es va distribuir a la sala poc abans de la deliberació. Els altres quatre opositors a la il·legalització van ser els nous magistrats del Suprem, tres jutges i una jutgessa que mai no havien votat en una deliberació per vetar un partit. Es tractava de la seva primera resolució a la sala especial del mà-

Presentació d'Iniciativa Internacionalista el 8 de maig al Centre Cívic del Convent de Sant Agustí

xim òrgan judicial espanyol. Els onze magistrats favorables a la il·legalització eren vells coneguts en aquest camp, ja que la majoria havien votat favorablement a la prohibició de les onze candidatures polítiques que ha presentat l'esquerra abertzale a les eleccions des de l'any 2003 fins a l'any 2008. Tot i la manca de consens, el resultat de la votació va anul·lar de facto la presència d'Iniciativa Internacionalista-Solidaritat entre els Pobles a les eleccions europees del 7 de juny. Els caps de llista d'aquesta agrupació electoral -Alfonso Sastre, Doris Benegas i Josep Garganté- ja han presentat un recurs -que, de fet, serà l'última oportunitat de capgirar el veto de la candidatura- davant el

Tribunal Constitucional. En aquest recurs, s'hi inclou una manifestació "condemna de la violència com a mètode per aconseguir finalitats polítiques", tal com exigeix explícitament l'articulat de la llei de partits.

Seguiments i fitxers il·legals

La decisió del Tribunal Suprem ha estat precedida dels informes pertinents de l'Advocacia de l'Estat, la Fiscalia General de l'Estat, la Guàrdia Civil i la Policia Nacional espanyola. El redactat d'aquests informes destaca l'existència de fitxers policials que vulneren la llei de protecció de dades i els drets de llibertat, de manifestació i de reunió. El text d'aquests informes també evidencia seguiments policials

per raons polítiques, ideològiques i de pensament.

En primer lloc, les dades policials aportades pel cos de la benemèrita fan una incidència especial en el fet que alguns membres de la llista electoral il·legalitzada, al llarg de la seva vida -des de l'any 1984 i fins a l'actualitat-, han firmat fulls de signatures on es demanava l'alliberament d'Arnaldo Otegui, una solució política al conflicte basc o la fi de la dispersió i les tortures a les presons.

Una altra prova conclouent va ser l'assistència de Doris Benegas -número dos de la llista- a l'enterrament, l'any 1989, del dirigent d'Herri Batasuna Josu Muguruza. També s'inclou una llarga llista on s'enumera l'assis-

tència dels candidats a manifestacions, la participació a caravanes de vehicles a centres penitenciaris o la presència a xerrades a centres cívics de municipis com Celrà. Les aportacions informatives de la Guàrdia Civil vulneren la inviolabilitat de la correspondència postal, ja que s'inclou una relació dels candidats que en alguna ocasió han mantingut comunicació a través de carta amb qualsevol dels 900 presos de l'esquerra abertzale.

Es destaquen les activitats polítiques de dos regidors de les CUP de Vilafranca i Molins de Rei

Endavant i les CUP

Per si no fos prou, continuen el redactat dels informes aportant dades que només han pogut ser obtingudes i arxivades a través de seguiments i escoltes il·legals. Es fa constar la presència d'un dels candidats a una reunió de la mesa nacional d'Endavant-OSAN al municipi castellonenc de Benicàssim o es destaca les activitats polítiques i socials de dos regidors de les CUP de Vilafranca del Penedès i Molins de Rei.

Iniciativa Internacionalista ha valorat l'actuació de la justícia espanyola com la vulneració més greu dels drets i les llibertats públiques des de l'intent de cop d'estat militar del 23 de febrer de 1981. A Barcelona, el 8 de maig, es va fer un acte de presentació de la candidatura al Centre Cívic del Convent de Sant Agustí, amb l'assistència de prop de 150 persones.

, així està el pati

AMPOSTA • ESTUDIANTS

L'Ajuntament prohibeix un acte de Maulets sobre el procés de Bolonya

Directa Terres de l'Ebre
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament d'Amputa (Montsià) ha prohibit fer una xarrada sobre el procés de Bolonya a la biblioteca comarcal. La xarrada estava organitzada pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i Maulets i tenia el permís per escrit des de feia un mes. El dimecres 13 de maig, dos dies avanç de la xarrada, l'Ajuntament d'Amputa va trucar un membre del SEPC per fer-li saber que se'ls denegava l'espai municipal per fer l'acte perquè també hi participava Maulets.

Esta actitud de l'Ajuntament no és nova. Des del primer moment que es va constituir l'assemblea de Maulets al Montsià -fa poc més d'un any-, han rebut diverses mostres de repressió. Segons explica un membre de l'assemblea, a les poques setmanes d'iniciar la seva activitat pública, van començar a rebre multes per enganxar cartells. Després van venir les trucades per part del tinent d'alcalde, que va "advertir" els familiars d'un militant de Maulets que "si no canviaven d'actitud, tindrien problemes". A més, el tinent d'alcalde va demanar una reunió amb el col·lectiu juvenil i els va amenaçar que "anirien a per ells" si no desenganxaven tots els cartells. Fins i tot va arribar a afirmar: "El carrer és de l'Ajuntament". A partir d'este moment, el

Maulets ha denunciat que este és un cas clar de caciquisme i persecució política

consistori municipal va iniciar una estratègia repressiva constant, amb identificacions policials, una pluja de multes, la retirada de pancartes per part de la policia municipal, el veto d'ús a algunes instal·lacions municipals, etc. En un últim intent de coaccionar els joves, l'Ajuntament els ha proposat que, si retiren tots els cartells, adhesius i pancartes del poble i no n'enganxen més, retiraran totes les multes i els deixaran usar les instal·lacions municipals.

Davant la situació, l'assemblea de Maulets ha denunciat que este és un cas clar de caciquisme i persecució política, ja que els posen multes per penjar pancartes i cartells exactament als mateixos llocs que ho fan empreses privades o fins i tot el propi Ajuntament i ja han deixat clar que no faran ni un pas enrere. En aquesta línia, el divendres 15 de maig, van fer la xarrada a les portes de la biblioteca, on prop de vint persones -entre elles representants de l'associació de veïns i del Partit Comunista dels Pobles d'Espanya- van mostrar la seua solidaritat amb el col·lectiu juvenil.

BARCELONA • LA POLICIA CATALANA HA DETINGUT 115 PERSONES EN DUES CELEBRACIONS A CANALETES

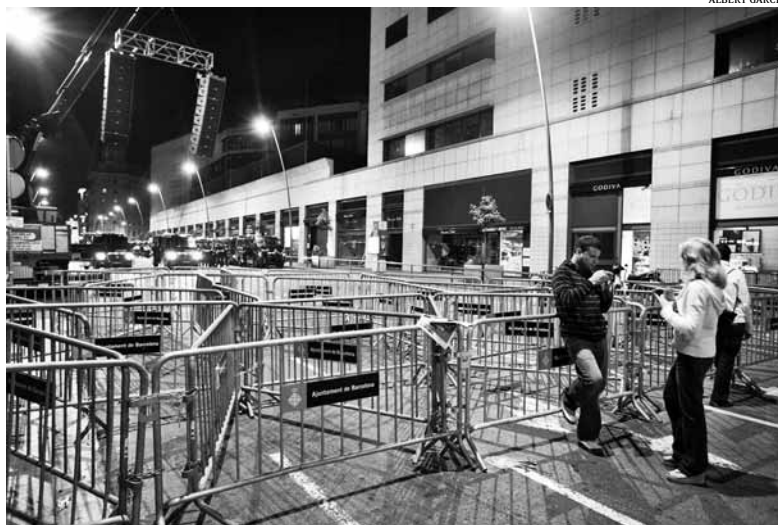
La Guàrdia Urbana creu que els altaveus dels Mossos incrementen els aldarulls

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Les càrregues indiscriminades amb pilotes de goma contra milers de persones va ser el contrapunt dels Mossos després de la passivitat policial davant les agressions racistes de grups feixistes infiltrats a les celebracions blaugrana a Canaletes. Milers de persones es van aplegar de nou al centre de la ciutat comtal després de la victòria del Barça a la Copa del Rei i de l'adjudicació matemàtica del títol de Lliga arran de la derrota del Real Madrid a l'estadi del Vila-real. El Departament d'Interior havia establert un dispositiu-gàbia que delimitava el perímetre de tota la zona on es podia celebrar la victòria esportiva.

Es van poder observar elements fins ara mai vistos en un dispositiu policial

El carrer Pelai es va convertir en el campament base policial, on es van poder observar elements fins ara mai vistos en un dispositiu policial. En primer lloc, la presència d'una grua elevadora de l'empresa Focus amb setze grans altaveus que sumaven una potència sonora de 32.000 watts. Amb aquest mecanisme d'avis contundent, els agents es van dedicar a enviar missatges en català i castellà als aficionats blaugrana: "Per la seva seguretat, baixin dels quioscos", "Deixin de provocar aldarulls", "Baixin dels semàfors, baixin dels fanals". Cada cop que es dirigien a les masses a través de la megafonia, el llançament d'ampolles i objectes diversos contra els furgons policials i contra els mateixos altaveus augmentaven. Els res-

Els setze altaveus elevats mitjançant un camió grua enmig del carrer Pelai de Barcelona

ponsables de la Guàrdia Urbana presents a la confluència del carrer Pelai van manifestar als caps policials de la Brigada Mòbil dels Mossos -tal com va poder presenciar aquest setmanari- que l'ús dels altaveus d'avis incrementava la crispació dels concentrats i no resolía el conflicte.

En segon lloc, darrere les tanques de seguretat, hi havia un camió de trasllat de detinguts i no pas una furgoneta com era habitual fins ara. Aquest detall mostrava la intenció d'efectuar detencions massives, tal com es va demostrar poc després.

A les dues de la matinada -després que es donés per finalitzada la celebració oficial que TV3, l'Sport i El Periódico feien a la plaça de Catalunya- es va posar el punt final a la festa. Desenes de policies de paísà disfressats de seguidors blaugrana van emmanillar els joves que llançaven ampolles des de primera línia

del cordó. En un primer moment, els antidisturbis van disparar salves a l'aire per dispersar desenes de milers de persones i, pocs segons després, van fer-ho de forma indiscriminada i apuntant directament al cos dels seguidors concentrats a tot el centre de la ciutat. El balanç global (sumant les actuacions del 13 i el 16 de maig) de les càrregues va ser de 115 persones detingudes i 160 que van haver de ser ateses per ambulàncies, sense comptabilitzar les que van anar pel seu propi peu als centres hospitalaris.

> Guerra oberta

La guerra entre el Grup Zeta (El Periódico) i el Grup Godó (La Vanguardia) ha marcat la lectura mediàtica del que ha passat a Canaletes. El diari de Rafael Nadal va organitzar una festa a la plaça Catalunya amb TV3 i l'Sport. El Grup Godó se'n va sentir exclòs i va ordenar als seus redactors i als locutors de RAC1 que obviessin la festa i parlessin de caos i violència.

Més de 200 gravacions penjades al YouTube mostren el que els aficionats van poder viure en pròpia pell. Enllaços a algunes de les més significatives:

<http://www.youtube.com/watch?v=7tSQjdhXSoY>
<http://www.youtube.com/watch?v=FQfmBT2ozGs&NR=1>
<http://www.youtube.com/watch?v=ZutIFoPuRag&feature=related>
http://www.youtube.com/watch?v=REovh8k_1Bg&feature=related
<http://www.youtube.com/watch?v=D4GFu8oDRV&feature=related>
<http://www.youtube.com/watch?v=kZolXtgZM-Q>

Marxa pels 63 bengalesos tancats al CIE de Melilla

Desenes de veïns immigrants del barri del Raval es van manifestar el passat 17 de maig fins a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Van cridar fort per demanar que els seus companys bengalesos reclusos des de fa quatre anys a Melilla puguin creuar la frontera fins a la Península. Fa quatre anys que esperen una decisió administrativa que pugui fer-los sortir d'aquest impàs. No poden treballar ni exercir cap dret mentre es trobin en aquest llimb legal. Han recollit 10.000 signatures per la seva causa. J.R.

, així està el pati

GRAMENET DEL BESÓS • LA POLICIA LOCAL CONFISCA VINT TENDES DE CAMPANYA

Atletes s'encadenen a les pistes contra el malbaratament de recursos públics

Directa Barcelonès Nord
redaccio@setmanaridirecta.info

Com ja informàvem a la DIRECTA núm.136, la Unió Colomenca d'Atletisme (UCA) ha continuat amb les mobilitzacions després que s'adjudiquessin les obres a l'empresa Construcciones Àngel B. Beltrán, SA, que no contemplan les reivindicacions dels atletes: pistes reglamentàries de 400 metres i revisió del pressupost de les obres, ja que segons ells les obres només costarien poc més d'1 milió, pels 3 i mig que hi ha pressupostats.

Després d'un mes de viure acampats a les pistes, l'UCA va convocar una manifestació el dijous 14 de maig. El mateix dia, a primera hora del matí, diverses dotacions de la policia municipal van entrar a les pistes, sense cap avis ni ordre de desallotjament. L'UCA ha qualificat aquest fet com un robatori, ja que durant l'acció s'han requisat les més de vint tendes que hi havia plantades. És per aquest fet que, a primera hora de la tarda, es van tramitar més de vint denúncies contra els responsables de la policia local als jutjats de Santa Coloma de Gramenet. En acabat, centenars de persones es van manifestar per gran part dels barris de la ciutat. Després de tornar a ocupar les pistes d'atletisme, mentre es feia la manifestació, un grup d'atletes es va quedar a les pistes d'atletisme. Va ser llavors quan les dotacions policials van intentar efectuar diverses identificacions. Un cop acabada la manifestació, que va retornar a les pistes, va compareixer el cap de la policia local, Roberto Jorge, que aquell mateix matí s'havia negat a parlar amb l'advocat de l'UCA, Carles Cañamero. En assabentar-se que el club té un conveni de cogestió de les pistes amb l'Ajunta-

El 15 de maig van començar els treballs de les obres de rehabilitació de les pistes. Desenes d'atletes es van encadenar.

ment i de l'incompliment d'aquest acord per part de la institució (ja que s'hauria d'haver remès un avís tres dies abans), es va disculpar i va prometre el retorn del material confiscat. Des de llavors, centenars de persones estan fent guàrdia a les pistes, acompanyades de seguretat privada contractada per l'Ajuntament. L'activitat a les pistes és contínua, ja que el club compta amb més de 300 socis i les escoles hi van a fer classes cada dia.

El 15 de maig, després dels fets del dia anterior, diversos treballadors van portar material per començar les obres. La gent de l'UCA ho va impedir. Al migdia del dia següent, una desena d'atletes es van encade-

nar simbòlicament fins que, a les vuit del vespre, més d'un centenar de persones es van adreçar a l'auditori de la ciutat, on l'alcalde assistia a un acte oficial. Quan va sortir, l'alcalde va rebre una forta esbrancada. Tot seguit, va sortir Josep Maria Sala, un dels antics caps del PSC caigut en desgràcia pel cas Filesa, a qui es va explicar la situació i a qui es van oferir certs retrets.

A primera hora del 18 de maig van tornar a aparèixer membres de l'empresa constructora. Davant la negativa d'accedir al diàleg per part de l'alcalde Bartomeu Muñoz, l'UCA s'ha dirigit a l'Institut Municipal d'Esports (IME), on espera obtenir

alguna resposta davant els fets ocorreguts i demanar responsabilitats polítiques a qui s'escaigui.

El dia 18 de maig al vespre, una dotació policial va fer arribar un avís on es comunicava el trencament del conveni de cogestió de les pistes i es donava un termini -fins el 2 de juny- per abandonar l'espai. El dimarts 19, la constructora, va dipositar els primers materials per començar les obres, amb una abundant presència policial (quatre cotxes patrulla i disset policies locals d'uniforme i de paisà).

Més informació a:
www.gentdegamenet.org
<http://salvemlauca.blogspot.com>

ALT EMPORDÀ • NATURA

Es protegeix una zona amenaçada del Cap de Creus

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha emès una sentència que estima el recurs que va presentar Salvem l'Empordà l'any 2006 contra el Pla Especial del Parc Natural del Cap de Creus referent al nucli de la Vall de Santa Creu (Port de la Selva). Aquesta sentència dona la raó al col·lectiu ecologista, que defensava la no ampliació del sòl urbanitzable del nucli de la Vall de Santa Creu (33 habitants).

Salvem l'Empordà defensava la no ampliació del sòl urbanitzable

Salvem l'Empordà considera que "és lamentable que, al segle XXI, amb un discurs recurrent de sostenibilitat, es pretengui desprotegir una zona que, fins al dia d'avui, havia passat desapercebuda i no havia patit les agressions pròpies del nostre litoral, prou malmès fins ara, i que havia rebut una última cuaada d'un monocultiu, el de les segones residències, completament insostenible amb el medi ambient". En aquests moments, hi ha una altra sentència pendent de resolució sobre el recurs presentat per Salvem l'Empordà contra el POUM de Port de la Selva, contra el creixement que permet aquest POUM -diferent del del nucli urbà- pel que fa a la Vall de Santa Creu.

EL VALLÈS • ACTIVISME

Condenma de quinze dies de pena multa per una acció contra les penes multa

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

El 19 de maig es va celebrar el judici contra les dues persones que, el 30 d'abril, es van encadenar a un bidó de ciment a les portes de la presó Model de Barcelona per protestar per l'empresonament del veí d'Esplugues insumís a les penes multa. El jutjat d'instrucció número 16 els ha condemnat a una pena multa de quinze dies a tres euros al dia per una falta de desobediència a l'autoritat. Al judici, hi han participat els caps de l'operatiu policial i, segons declara un dels condemnats: "La jutgessa no s'ha cregut que no poguéssim deslliurar-nos sense ajuda dels cadeners que portàvem i ha considerat demostrada la desobediència perquè existia la voluntat de quedar-se allà".

CATALUNYA • ESCALADORS I SUBMARINISTES

Llibertat Enric Duran per terra, mar i aire

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Quan falten pocs dies perquè es doni a conèixer la resolució en resposta al recurs judicial que demana la llibertat de l'activista Enric Duran, les accions de protesta s'han intensificat i diversificat. El 13 de maig, dos grups d'activistes van desplegar pancartes al capdamunt de la muntanya de Montserrat i al fons marí de Tossa de Mar. En el primer cas, tres escaladors van ascendir fins a la roca del gorg frígid -darrere del monestir- i van despenjar 100 metres quadrats de pancarta on es podia llegir *Enric Lliure*. En el segon cas, altres tres activistes -en aquest cas submarinistes- van submergir-se fins al fons marí de Tossa de Mar i, equipats amb bombones d'oxigen i d'altres estris- van poder ancorar una

pancarta que deia *Enric Duran Llibertat*. També hi van deixar dues samarretes on es podia llegir la inscripció: *Què és més greu, robar un banc o fundar-lo?* L'endemà, unes 250 persones es van manifestar tot transitant pels voltants de la plaça de Catalunya de Barcelona i van finalitzar la marxa davant la seu de la Borsa. En passar per davant de l'edifici de La Caixa, a la façana, es va veure aparèixer una pancarta amb la silueta de la cara de l'Enric, fet que va desencadenar una ovació generalitzada de les persones presents. El 18 de maig, en un nou intent de fer recapacitar el jutge d'instrucció 29, el grup de suport a l'activista va fer entrega de prop de 5.000 signatures de suport que reclamen la seva posada en llibertat després de dos mesos de captiveri. El document va ser subscrit per entitats com la FAVB, Aturem la Guerra o Justícia i Pau.

Les accions van tenir lloc a Montserrat i Tossa de Mar

, així està el pati

TERRASSA • IGUALTAT

Manifestació pels drets de les treballadores

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Prop de 50 persones convocades per la Federació Local de Terrassa de la CNT van recórrer la ciutat per denunciar les pràctiques d'assetjament de dos comerços cap a les seves treballadores. Els comerços són Vodafone i el Frankfurt Grinzing, que segons denuncia el sindicat han estat assetjant les seves treballadores amb la intenció que abandonessin "voluntàriament" els seus llocs de treball. Aquests fets es produeixen en el moment que una d'elles informa que està embarassada i quan l'altra acaba de parir.

La manifestació va passar pels dos establiments i es va aturar a les seves portes per explicar la situació a les persones que passaven per allà. La manifestació va acabar amb un míting a la plaça Vella, davant el Frankfurt Grinzing, on es va titllar la gerència del local "d'inhumana" i, alhora, es va instar la clientela a no consumir-hi. La manifestació va comptar amb la col·laboració dels participants de la festa pel Comerç Just que s'estava celebrant a la plaça, que van apagar la música per poder fer el míting esmentat.

CATALUNYA • PRESONS

Caselles abandona temporalment la vaga de fam

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

El 18 de maig Amadeu Caselles va deixar la vaga de fam. Segon un comunicat de la CNT de Manresa i de Montcada i Reixac: "La raó de que deixi la vaga és personal i no està relacionada amb l'assoliment de cap dels objectius marcats sinó més aviat es fruit d'un canvi d'estratègia davant dels darrers fets repressius que s'han produït amb el pres". Els esdeveniments repressius han estat diversos, des d'aïllar el pres de l'exterior i interior de la presó fins a negar-li el dret als permisos de comunicació. En un comunicat del propi pres, ha expressat que la seva salut és íntegra, però que és preferible que la lluita, ara per ara, es continuï portant endavant sense que es condicioni la seva salut. El pres en lluita portava més de 26 dies en vaga de fam per la seva posada en llibertat i per forçar el compliment dels acords establerts a la primera vaga de fam.

AVORTAMENT • TRES DIES ABANS ÉS OBLIGATORI QUE T'INFORMIN SOBRE AJUDES FAMILIARS I DE MATERNITAT

El consell de ministres aprova l'avantprojecte de llei sobre l'avortament

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El Consell de Ministres va aprovar, el 14 de maig, l'avantprojecte de llei sobre la interrupció voluntària de l'embaràs. El nou redactat estableix, entre altres mesures educatives i de prevenció, l'avortament lliure fins a la catorzena setmana. Fins a la 22a setmana, es podrà avortar en cas de risc per la vida o la salut de la dona o del fetus i,

La decisió es delega a dos especialistes, passada la catorzena setmana

després de la 22a setmana, l'avortament serà autoritzat per un comitè clínic en els casos d'anomalies fetals molt greus o incurables. Una de les condicions obligatòries en el primer termini és la de rebre informació

Concentracions a favor i en contra davant del Centre Cívic Aragó el 25 d'abril

-com a mínim tres dies abans de la intervenció- sobre les ajudes familiars i de maternitat per "facilitar una decisió lliure i informada". Una obligatorietat polèmica, ja que podria ser un punt de pressió més cap a la dona en uns moments de màxima vulnerabilitat emocional.

Una altra polèmica històrica ha estat la delegació de la conveniència de l'avortament a segones persones

tècniques. Aquest fet és criticat pels col·lectius feministes, que creuen que aquesta delegació suposa una apropiació de la sexualitat i del cos femení que coarta la lliure decisió de la dona i la seva autogestió del cos. En l'actual avantprojecte, la decisió de l'avortament es delega a dues persones especialistes mèdiques, passada la catorzena setmana.

Per altra banda, a partir dels set-

ze anys, les dones podran decidir de manera autònoma. Les intervencions es duran a terme dins els serveis públics de la Seguretat Social i l'Estat en farà un seguiment a través de l'Alta Inspecció Sanitària. Tot i que s'elimina la condemna penal en aquests casos, continua vigent la punició sobre les dones que avorten en condicions no recollides per la llei.

L'avantprojecte haurà de ser supervisat judicialment i, després, passarà a les dues cambres parlamentàries de l'Estat espanyol per ser aprovat amb majoria absoluta. Alguns partits polítics ja han expressat la intenció de recórrer l'avantprojecte al Constitucional. Altres organitzacions ultracatòliques i en especial la *Plataforma Derecho a Vivir*, cada dia 25 de mes organitzen una concentració davant algunes clíniques privades, on es fa una recollida de firmes en contra de l'avantprojecte. En aquest sentit, a Barcelona, també hi ha una concentració en defensa del dret a l'avortament el mateix dia i a la mateixa hora. La propera serà el diàlun 25 a les 20:30h. al carrer Viladomat número 158.

SALVEM EL ROSER NO AL PARADOR

DIRECTA TERRES DE PONENT

Mig miler de persones pel Roser

La jornada reivindicativa Salvem el Roser, No al Parador del dia 16 de maig a Lleida va aplegar mig miler de persones. Colles bastoneres, gegants, gralleres, timbalers, trabucaires i capgrossos van participar de la mostra de cultura popular. L'historiador i advocat Josep Cruanyes va fer el parlament i una manifestació va recórrer el centre fins al Roser, a l'exterior del qual es va fer una ofrena floral, ja que l'Ajuntament no va permetre l'entrada a l'edifici. Aquesta jornada té lloc després de cinc anys d'una campanya àmplia que ha convocat nombrosos actes i durant la qual s'han recollit més de 1.500 signatures i s'ha emplaçat l'Ajuntament a conservar els usos culturals de l'edifici. La situació actual és d'inici iminent de les obres i d'esgotament de la via legal. El jove que va ser agredit i detingut la Diada passada durant una protesta davant el Roser està pendent de judici.

DIRECTA TERRES DE PONENT

XIX Trobada EUROPA I LES ARMES
28,29 i 30 de maig de 2009

Davant la defensa de l'armamentisme i el militarisme per part d'alguns estats, el moviment per la pau europeu insisteix en que el desarmament i l'establiment d'una cultura de pau són el millor camí per a la seguretat humana.

Organitzen:

Gratuit amb inscripció a www.fundacioperlapau.org

QUE SONTI
www.quesont.cat

Sonorització, il·luminació d'esdeveniments

www.quesont.cat | info@quesont.cat

Telèfon de contacte: 626 524 345 (LH) | 608 606 872 (PMP) | 967 536 584 (Tòrax)

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

Diagonal

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

, així està el pati

EIVISSA • LA PLATAFORMA ANTIAUTOPISTES AMPLIA LA DENÚNCIA A L'EXMINISTRE DE L'ESTAT ESPANYOL I EXCOMISSARI DE LA UE

Matutes va comprar finques expropiades un dia abans que s'aprovés l'autovia

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

Les denúncies de corrupció sobre l'exministre d'Aznar, Abel Matutes s'han revifat arran de les declaracions del conseller balear d'Obres Públiques Jaume Carbonero (PSIB) que va informar al Parlament, el 5 de maig, que l'empresa Fiesta Hotels Resort SL ha hagut de retornar uns 3,5 milions d'euros per "errors" en un expedient d'expropiació. Membres de la Plataforma Antiautopistes d'Eivissa han ampliat la denúncia a la fiscalia del Tribunal Superior de Justícia Balear (TSJB) que ja té oberta una investigació -arran de la denúncia de 2006- sobre les expropiacions a Empresas Matutes per l'autovia de l'aeroport. El conseller Carbonero ha assegurat, també, que Matutes va comprar les finques expropiades un dia abans que s'aprovés la polèmica autovia.

L'oposició ecologista a les autopistes, ja construïdes, vol saber per quina raó el govern del PP va pagar més d'un milió d'euros a Empresas Matutes per dues finques que apareixien al llistat d'expropiats sota el nom de "propietari desconegut". El conseller Carbonero ha reconegut que es van pagar uns terrenys rústics com a urbans, fet que va multiplicar per deu el preu del metre quadrat expropiat. Els denunciants ho consideren provat, ja que Empresas Matutes ha retornat els diners a les arques públiques el mes d'abril. A més, durant el període d'expropiacions, les empreses estarien vinculades accionarialment, segons la denúncia, amb l'exconsellera insular d'Obres Públiques, Estela Matutes, filla de l'exministre. El col·lectiu ecologista ha explicat que, en aquell moment, s'estava tra-

mitant el Pla Territorial Insular (PTI), la cartografia del qual recollia que la zona era rústica i que el Grup Matutes després de comprar la finca a preu de sòl rústic, va presentar una al·legació al PTI perquè es reconegués com a urbanitzable: "Evidentment, aquesta al·legació va ser recollida per l'equip de govern del Consell", afirma Fany Tur, portaveu de la Plataforma Antiautopistes.

Les autopistes i Matutes

Quan la junta directiva del PP eivissenc va analitzar la derrota a les eleccions locals i autonòmiques del maig de 2007, els dos principals arguments van ser la política de carreteres i la irrupció en la campanya "per lliure" d'Abel Matutes per defensar els seus negocis personals. La divulgació de la compra d'aquests terrenys i els beneficis obtinguts amb l'expropiació van animar el debat públic de la campanya electoral. La Plataforma Antiautopista va demanar a la fiscalia del TSJB que investigués les circumstàncies del que consideraven "el major nyap urbanístic i de corrupció en aquestes illes".

El febrer de 2006, Matutes va oferir 300.000 euros a qui aportés alguna prova de la participació de les seves empreses amb qualsevol de les beneficiàries de la construcció de les autopistes. La Plataforma Antiautopistes va apropar-se a les oficines del grup un temps després a reclamar els diners. El gerent i l'advocat de l'empresa van declarar davant el jutjat que efectivament existia un acord entre la constructora de l'autopista i Empresas Matutes, encara que es reduïa a obtenir la terra sobra de les obres de la via per avarar costos -2,7 milions d'euros- en la construcció d'un camp de golf de l'empresa.

Abel Matutes va ser alcalde d'Eivissa durant el franquisme

L'imperi: d'Eivissa al món

Matutes va ser alcalde d'Eivissa durant el franquisme i, després, senador, diputat autonòmic, ministre d'afers exteriors amb Aznar, comissari de la Unió Europea i sempre vinculat als òrgans de direcció d'Alianza Popular o el PP. Els Matutes són grans terratinents a l'illa i fins i tot són propietaris d'un illot privat, Sa Conillera. El transport marítim, la

banca, la construcció i el sector hotelier són els seus principals actius i tenen els seus negocis repartits pel Brasil, Portugal, Mèxic, Jamaica i Sicília. Des que Matutes ha perdut el poder polític del seu feu, els problemes amb la justícia no s'han fet esperar. La seva filla, que ha ocupat la conselleria d'Obres Públiques del Govern Balear, està acusada dels presumptes de-

lictos de prevaricació, negociacions prohibides a funcionaris, ús d'informació privilegiada i tràfic d'influències per aprovar el PTI. A Santo Domingo, el seu germà Antonio i el seu fill Abel tenen una ordre d'arrest per no comparèixer a declarar. El grup empresarial executa una promoció de sis gratacels i el veïnat denuncia que no tenen permisos ni autoritzacions.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT • ENTITATS VEÏNALS CONVOQUEN UNA MANIFESTACIÓ EL PROPER 24 DE MAIG

Un parc empresarial amenaça la darrera zona agrícola de la ciutat

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El proper diumenge 24 de maig la plataforma Salvem la Zona Agrícola convoca una marxa en defensa de Can Trabal, una de les tres antigues masies representatives situades a les 43 hectàrees de la darrera zona agrícola de l'Hospitalet de Llobregat. El ciment amenaça aquest espai singular en l'àmbit del delta del Llobregat a través d'un projecte de parc empresarial que inclou edificacions destinades a oficines, locals comercials, places hoteleres i activitat industrial. Amb aquesta passejada reivindicativa que sortirà

Es projecta un parc empresarial amb oficines, locals comercials, hotels i activitat industrial

de la plaça de l'ajuntament a les onze del matí, l'objectiu de les diferents entitats i persones agrupades a la plataforma és preservar, conservar i defensar de forma íntegra la zona agrícola de la ciutat. És per això que

rebutgen qualsevol actuació sobre aquest territori que no vagi encaminada a preservar-lo de manera íntegra per les seves característiques patrimonials, històriques, ecològiques i naturals. Denuncien que l'Ajuntament no està respectant el compromís adquirit amb la població quan es va elaborar el Pla d'Actuació Municipal 2008-2011, que recull la protecció de la zona agrícola de la ciutat. Cosa que sembla que entra en contradicció amb el projecte de Can Trabal que requalificaria una zona actualment classificada com a zona verda metropolitana al Pla General Metropolità. La plataforma que vol salvar la zona agrícola de l'Hospitalet no

vol perdre zona verda de ciutat més densa de Catalunya on, a més de la fauna autòctona i migratòria, també trobem flora típica de la ribera del riu Llobregat.

Baralla política

Avui dia, qui promou el projecte és el govern PSC-ICV-EUiA i la plataforma qüestiona que amb la incorporació d'un partit autoanomenat *ecologista de debò* es modifiqui el criteri de la majoria absoluta del PSC, que el 1997 va aprovar que aquesta zona en tot el seu conjunt seria "l'oasi agrícola de l'Hospitalet". L'Associació Els Verds Esquerra Ecologista ha manifestat que, si el govern local tira endavant el

projecte, farà una denúncia davant la UE i la Fiscalia de Medi Ambient per "destrucció del patrimoni natural i agrícola".

Laporta, un dels propietaris

L'empresa Hakerson Internacional SL és la propietària de part dels terrenys de Can Trabal afectats pel projecte urbanístic que preveu eliminar l'última zona agrícola de la ciutat. Entre els seus principals socis, trobem Joan Laporta -president del FC Barcelona- i Anna Maria Lloveras, dona de Lluís Maria Recoder -alcalde de Sant Cugat i membre de la Direcció Nacional de Convergència Democràtica de Catalunya.

, reportatge

Un viatge Festa Med

Del 23 d'abril al 3 de maig, al poble de Montblanc, se celebra la Festa Medieval, aprofitant l'origen de la població.

El seu centre, perfectament conservat, ens evoca amb tota perfecció aquells temps, aleshores durs, però que -vistos des dels nostres dies- ens conviden a un món d'aventura i fantasia.

Recolzant-se amb això, cada any els seus habitants

en el temps: dieval de Montblanc

organitzen la Festa Medieval. Es vesteixen amb les robes de l'època i interpreten les tasques i costums d'aquells temps.

D'aquesta manera, podem trobar campaments, tornejos, tot tipus de parades on es desenvolupen els oficis d'aquells temps i, fins tot, un mercat d'esclaus.

D'entre els molts oficis que s'hi poden veure, podem destacar la fabricació d'hidromel, els treballs de la fusta o la

utilització de carabasses per fer tota mena d'estris. No hi falten les parades amb productes artesanals per menjar: formatges, embotits, etc...

A més, els cavallers passen al llom dels seus cavalls que, deixant els seus residus pel carrer, acaben de donar el toc d'ambientació perfecte.

TEXT I FOTOGRAFIA: Eloi de Mateo

, així està el pati

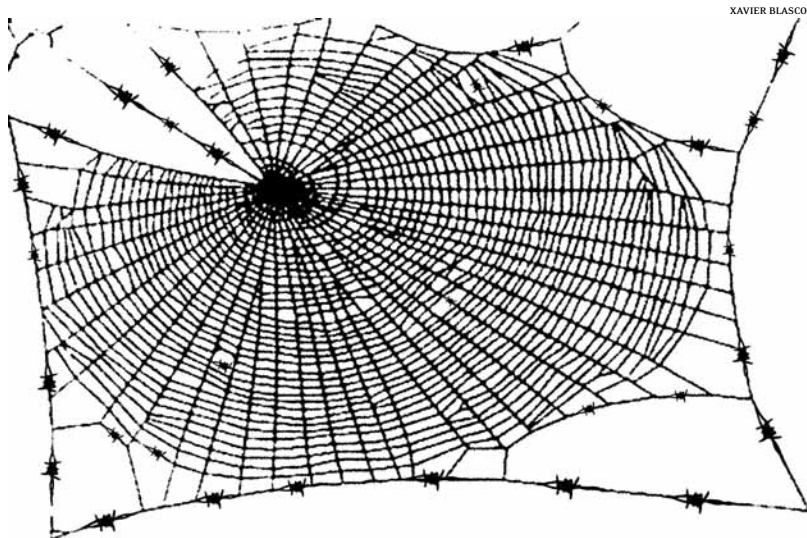
ESTAT ESPANYOL • ELS DETALLS SOBRE LA IL·LEGALITZACIÓ DELS FIES

Els detractors del règim FIES veuen una petita victòria però alerten del 'pegat' legal

Laija Alsinia Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

La setmana passada, us avançàvem que el Tribunal Suprem espanyol havia declarat il·legals els Fitxers Interns d'Especial Seguiment (FIES), un instrument de control posat en marxa el 1991 per Antonio Asunción -director general d'Institucions Penitenciàries i, posteriorment,

fugaç ministre espanyol d'Interior- i que vulnerava els drets de les persones i la pròpia Constitució espanyola. No se sap quantes persones els han patit i és molt difícil fer un recompte de totes les que han mort sota aquest règim. Però, amb la sentència del Suprem, els seus detractors han aconseguit una petita victòria, tot i que són molt conscients que només es tracta d'un pegat.

XAVIER BLASCO

SARA • DE MADRES UNIDAS CONTRA LA DROGA

'Vulneren la llei des del propi sistema'

No vol donar més detalls sobre qui és ni quina és la seva relació amb la presó. Es limita a dir-nos que totes les persones que lluiten contra el sistema penitenciari són iguals, prescindint de si els ha tocat de prop. El sentiment amb el que parla, però, i els 23 anys de batalla que du a l'esquena fan pensar que coneix molt bé les presons. Sara es felicita per la sentència del Suprem, ja que van ser les Madres qui va portar el cas als tribunals. Ara bé, deixa molt clar que no poden cantar victòria.

Fa molts anys que lluiteu contra els FIES, ara us han donat la raó. Sí, però d'aquella manera. Fa set anys que vam començar la batalla com a Madres, però la lluita venia d'abans, quan es va denunciar Antonio Asunción com a responsable de les tortures que patien les persones empresonades sota els FIES. El problema és que era molt difícil, ja que no hi havia res escrit ni cap llei per recórrer. Encara queda feina per fer. Molta! Els FIES han estat declarats

il·legals, però no han desaparegut, només han canviat de nom. El 2006, la responsable d'Institucions Penitenciàries, Mercedes Gallizo, els va rebatejar com a *Control directe*, la represió no s'acaba. Això sí, ara ho han posat per escrit i això ens obre portes. Aquest canvi de nom, però, no us fa donar per vençudes... En absolut. Quan aconsegueixes alguna cosa, agafes forces i et refermes en l'actitud de no ser còmplice del sistema penitenciari i de les se-

ves atrocitats. Els FIES han estat (i són) una presó dins la presó. Són una tortura psicològica constant perquè et desperten a cada hora, no et deixen sortir al pati, no et deixen parlar amb ningú, et treuen els miralls perquè no et puguis reconèixer... Això va en contra de la Constitució espanyola i els drets humans. I moltes persones, per desgràcia, s'han acabat suïcidant o han embogit per aquesta tortura constant; les ha matades la presó, l'Estat.

Després de reconèixer que aquest tipus d'aïllament és il·legal, què poden fer les persones preses i els seus familiars?
Doncs poca cosa, no ens enganyem. De moment, poden reclamar indemnitzacions, tot i que serà molt difícil aconseguir-les. No guareixen les ferides ni fan tornar els fills morts, però -almenys- qui se n'ha sortit, pot tenir una petita ajuda. Però ja dic que serà molt difícil. **I els responsables dels FIES?**
Aquests res! Són l'Estat i les forces de

seguretat que han trencat la llei, justament els qui se suposa que l'han de defensar. Vulneren la llei des del propi sistema i des de la mateixa llei i no els passa res. Els presos i les preses, en canvi, trenquen la llei i van a la presó... El que estan fent amb les presons i els FIES hauria de ser qualificat de genocidi. Els jutges saben que aquest sistema no serveix per res, però l'apliquen com a resposta. I la presó, l'única cosa que fa és torturar i aniquilar les persones.

MÓNICA ARANDA • DE L'ÀREA DE PRIVACIÓ DE LLIBERAT I DRETS HUMANS (OSPDH)

'Se li va voler donar aparença de legalitat'

Què suposa la decisió del Suprem sobre els FIES?
En principi, la fi d'un període de deu anys d'una forma d'execució de la pena privativa de llibertat de segon ordre i de caire *paralegal*. El fet que aquesta decisió hagi estat presa pel Tribunal Suprem suposa que el Constitucional, únic competent per establir l'adequació de la normativa i de les decisions jurisprudencials a la Constitució, haurà de tornar a pronunciar-se sobre el tema en algun moment, ja que ha estat emparant això fins avui.

Es pot dir que, durant anys, l'Estat ha aplicat un sistema il·legal a les presons? Per què?
La resposta no pot ser del tot afirmativa sense fer algunes esmenes. És cert que tot allò que afecta el desenvolupament o les restriccions de drets fonamentals ha de ser legislada mitjançant una Llei Orgànica i que, en aquest cas, es va procedir a restringir drets fonamentals (no en el cas del FIES 4, que es regula per "motius de seguretat") sense els requisits imprescindibles que envolten l'aprovació d'una Llei Orgànica. Però,

d'altra banda, també és cert que aquest règim paral·lel establert al·legalment ha estat emparat pel Constitucional fins el dia d'avui i que, amb la reforma del Codi Penal i la legislació penitenciària de 1996, se li va voler donar aparença de legalitat. **Les persones que han sofert els FIES poden reclamar ara algun tipus d'indemnització?**
És evident que sí. Però, sincerament, no hi ha molta esperança que puguin progressar. Tot i això, tenim en compte que aquest capítol de la història encara no es pot considerar passat.

JORGE DEL CURA • CENTRE DE DOCUMENTACIÓ CONTRA LA TORTURA

'No podem adormir-nos, ni badar'

Quina relació hi ha hagut entre el règim FIES i la tortura?
Des de la seva posada en marxa, ha estat denunciat com un règim afavoridor de les tortures (impunitat dels funcionaris) i s'han registrat nombroses denúncies per tortura als mòduls dels FIES. Totes elles, això sí, arxivades pels tribunals corresponents. El cas més greu pot ser la primera querrela presentada per tortures en aquesta situació per part de diversos presos de la presó de Sevilla l'any 1991. Es va obrir un judici oral contra el mateix Antonio Asunción i altres càrrecs, que fi-

nalment van ser absolts. També caldria estudiar amb detall l'altíssim nombre de presos als quals es va aplicar el règim FIES i que es van suïcidar a les presons espanyoles entre els anys 1991 i 1994. D'altra banda, a l'informe sobre l'Estat espanyol, el Comitè contra la Tortura de les Nacions Unides va considerar que el FIES podria ser considerat "un tracte prohibit per l'article 16 de la Convenció" de l'ens en qüestió. **S'acaba amb un mecanisme de tortura o només s'hi posa un pedaç?**
Malauradament, l'experiència de més de 30

anys em fa pensar que no serà així. S'aconseguirà que la institució tingui una mica més de cura a l'hora de vulnerar els drets dels presos durant un temps... fins que trobi la manera de tornar a introduir aquesta situació per la porta del darrere. **Quin és el següent pas que cal fer en aquesta matèria?**
No adormir-se ni badar. Cada pas que fem endavant en drets humans durarà el temps que estiguem desperts i amb força per denunciar els abusos. Quan cedim en la denúncia i la reivindicació, retrocedim diversos passos.

QUÈ ÉS UN RÈGIM FIES?

La Circular (norma administrativa) de creació del Fitxer d'Interns d'Especial Seguiment (FIES) de 1989 (amb modificacions posteriors) declarava la necessitat de la creació d'un fitxer informàtic per al control de determinats interns a l'Estat espanyol.

AFECTA CINC GRUPS:

- > 1 CD (Control Directe). Persones conflictives, autores o inductores d'alteracions del règim.
 - > 2 NA (Narcotraficants). Persones preventives o penades per delictes relacionats amb aquest àmbit.
 - > 3 BA (Bandes Armades). Persones preventives o penades per delictes de terrorisme o vinculació amb banda armada i les que donen suport i/o col·laboren amb aquestes.
 - > 4 FS (Forces de Seguretat i Funcionaris).
 - > 5 CE (Característiques Especials). Persones amb diverses tipologies delictives (delinqüència internacional, delictes contra la llibertat sexual especialment violents i amb alarma social i contra el ja extingit deure de prestació social substitutòria).
- 'OFICIALMENT', CONSISTEIX A:**
- > Gravació i restricció de totes les trucades telefòniques i comunicacions.
 - > Fotocòpia de tota la correspondència que entra i surt.
 - > Informe de totes les activitats diàries.
 - > Control de la comunicació amb l'advocat.
 - > Canvis continus de cel·la i de centre penitenciari.
 - > Llibertat condicional després de complir tres quarts de la condemna (normalment és als 2/3).
 - > Escorcolls continus i diaris.
 - > Demora en excés per als permisos de sortida.
 - > Aïllament respecte a qualsevol altre pres.
 - > Problemes per obtenir una feina

, així està el pati

CATALUNYA • DE L'ASSASSINAT ENCARA IMPUNE DE PEDRO ÁLVAREZ ALS ERRORS JUDICIALS MÉS GREUS DELS ÚLTIMS 30 ANYS

Històries que ja no interessen ningú

El periodista Víctor Saura compila en un llibre els retrats "d'impotència i impunitat" de nou víctimes oblidades del sistema judicial i policial a Catalunya, des d'empresaris immersos en casos de corrupció fins a immigrants empresonats injustament.

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

"Això no interessa ningú" va ser un dels possibles títols d'aquest llibre sobre les clavegueres judicials catalanes, els jocs de poder a l'ombra i les víctimes oblidades del sistema. La *Catalunya més fosca*, el títol real del macroreportatge del periodista Víctor Saura, és un reflex de la "impotència" per fer front a la justícia quan no ets ningú i de la "impunitat" amb què actuen alguns dels personatges més poderosos del país (almenys fins que es troben algú més poderós que ells). Aquestes vivències desgraciades, que un dia van ser notícia i després van caure en l'oblit, permeten endinsar-se en alguns dels episodis foscos viscuts durant els últims trenta anys a Catalunya.

L'obra vol convertir-se en un reclam de justícia i tornar a posar sobre la taula mediàtica casos sense resoldre com el de Pedro Álvarez, assassinat suposadament per un policia a l'Hospitalet després d'una discussió de trànsit, o el d'Ahmed Tommouhi i Abderrazak Mounib, condemnats per violació malgrat la falta de proves i que, anys després, es trobés el més que probable violador.

Saura també retrata algunes polèmiques del pujolisme o el món empresarial, com el cas de Joan Cogul, exdirector general de Turisme de la Generalitat, que es va suïcidar en circumstàncies estranyes a les Filipines, o el de Rafael del Barco, un empresari condemnat per un desfalcat al Consorci de la Zona Franca que era responsabilitat d'Antonio de la Rosa, el pare del corrupte empresari

català. Dèbils o poderosos, en tots casos "víctimes injustes", són reivindicats per Víctor Saura. L'exdirector adjunt d'*El Triangle* i veterà reporter admet que el llibre és "fruit de la seva frustració com a periodista que omple pàgines sense tenir sempre tota la informació", però que l'objectiu ara és "fer tornar a surar històries fortíssimes" oblidades per la societat.

Sobre la "impotència" per fer front a la justícia quan no ets ningú i de la "impunitat" amb què actuen alguns dels personatges més poderosos del país

El denominador comú de totes els casos és que "la Justícia va fallar" i va arruinar la vida d'aquelles persones. Tanmateix, Saura insisteix a dir que no creu en "conxorxes" ni "conspiracions", és a dir, que el sistema judicial i policial del país no falla sempre contra el débil i salva els rics i poderosos. La seva opinió és que aquests casos "d'impunitat i d'impotència" són més aviat fruit de "l'egoisme individual, de la gent covarda i de qui no es va voler complir la vida per salvar un innocent". La brutalitat mostrada per aquests

Manifestació en record de l'assassinat de Pedro Álvarez

casos, però, permet comprovar d'una forma irrefutable que, com diu Saura, "Catalunya també té una part molt fosca i amb molta injustícia".

El llibre, que es va presentar el divendres 15 de maig, és un treball periodístic compromès i en profunditat malgrat que probablement serà oblidat ràpidament per la majoria de mitjans de comunicació, tal com va succeir amb els nou casos retratats. Amb el vistiplau dels protagonistes o dels seus familiars més propers, Saura ha lligat un llibre-reportatge escrit en primera persona, ha explicat punt per punt la complexitat de cada trama i, alhora, pas a pas la seva tasca periodística d'investigació -a vegades, denunciant la manca de rigor d'alguns periodistes o, fins i tot, la pròpia.

Els nou protagonistes

CARLOS OBREGÓN
Advocat laboralista

"Va cometre la temeritat d'enfrontar-se amb l'imperi de Javier de la Rosa quan es trobava en el seu màxim apogeu, a finals dels 80. Obregón va patir tota mena d'atacs i humiliacions, fins que es va veure obligat a deixar la seva professió".

RAFAEL DEL BARCO
Empresari

"Va ser un dels tres caps de turc del primer gran escàndol de la democràcia: el de l'estafa del Consorci de la Zona Franca. Allò li va arruinar la vida, mentre el responsable del frau, Antonio de la Rosa, era el príncep de la justícia menys buscat del món".

PEDRO ÁLVAREZ
Treballador

"Algú el va matar d'un tret després d'una discussió de trànsit l'any 1991 a l'Hospitalet. L'únic sospitós és un policia nacional, detingut a les 24 hores del succés i deixat anar uns dies més tard. Els pares i amics, avui, segueixen recordant-lo any rere any".

JOAN COGUL
Exdirector de Turisme de Catalunya i afiliat a Unió Democràtica

"Es va veure convertit en el vèrtex d'una trama de corrupció de la qual no més havia estat una peça qualificada. Turmentat i orfe dels seus antics padris, va preferir treure's la vida a Manila abans que tornar a Catalunya per afrontar un judici que tenia perdut".

AHMED TOMMOUHI
i **ABDERRAZAK MOUNIB**
Immigrants marroquins

"Van ser negligentment condemnats per un seguit de violacions que no van cometre. Tommouhi va pas-

sar quinze anys a la presó i Mounib va morir a la garjola sense que se'ls reconegués com a innocents, malgrat que la policia va trobar el més que possible violador".

BENITO GUTIÉRREZ
Exdirigent local del PSC

"Va ser el primer polític, a Catalunya, que va reconèixer haver cobrat comissions il·legals per afavorir una operació urbanística amb fortes plusvàlues. La confessió li va sortir emocionalment molt cara, però l'assumpte va quedar sense investigar".

MANUEL VALENCIA

Pres afectat per un transtorn mental
"Va morir a la presó en circumstàncies estranyes mentre era reduït per un grup de guàrdies poques setmanes després que el primer govern tripartit d'esquerreres arribés al poder, després de 23 anys de pujolisme. El nou govern no va fer res per esclarir el cas".

ANTONI PUIGVERT SERÉS
Empresari mèdic

"L'any 2003, el fill del cèlebre uròleg Antoni Puigvert i president de la Fundació Puigvert va topar amb una guerra total a la institució. Al final, va decidir sortir-ne en sospitar de la falta de millores en el tractament de la seva malaltia. El cas revela la cara fosca de l'entramat sanitari català".

JOSEP MANUEL NOVOA
Gerent d'"El Correo Catalán"

"Es va passar deu anys lluitant contra la corrupció i els abusos polítics, judicials i financers arran de veure's embolicat en el cas Casinos contra els governs de CiU. Alguns deien d'ell que era un boig, un ressentit, un mafiós o fins i tot un secret de la policia".

OPINIÓ

El periodisme de bons i dolents

Víctor Saura
Exdirector adjunt d'"El Triangle"

M'agraden els (pocs) periodistes que no prenen sempre partit d'acord amb els clixés que s'ajusten a la seva pel·lícula de lladres i serenos, de bons i dolents; m'agraden els (pocs) que no gosen pontificar sobre assumptes l'existència dels quals ignoraven fa dos dies, els qui eviten ser experts en fer-se passar per experts en tot; m'agraden els (pocs) que no mitifiquen la gent amb *glamour* ni bavegen davant la mediàtica i influent, quan és de la seva corda, i que en canvi despotriquen sectàriament de la que no ho és. M'agraden els (pocs) que no disparen perdigonades a tort i a dret, creient-se molt

valents i independents, però que molt sovint són els últims de saber on s'amagava el veritable fill de puta (a vegades ha resultat que ho feia darrere seu: era un amic, una bona font). M'agraden els que dubten, els que no es repeteixen com l'all, els que només militen en l'intent de transmetre honestament la realitat com l'han coneguda, els qui no es creuen més llestos que la gana, els qui admeten un error, els qui no inflen ni desinflen deliberadament i els qui també deliberadament fugen de l'espectacle. També m'agraden els (pocs) que, sabent que qui paga mana i que a tota empresa periodística n'hi ha un que paga, es resisteixen a escarxofar-se en la cançó del no hi ha un pam de net, però ja cobro a fi de mes.

Tot això que m'agrada, ho trobo a la premsa convencional. Poc, però hi és. Perquè és als mitjans grans, escrits i audiovisuals, on es fa el millor periodisme, el més admirable. També allà, hi trobo, i amb molta més abundància, tot allò que més em fastigueja. Perquè és als mitjans grans on es fa el periodisme més manipulador, hipòcrita, perdonavides i llepaculs. El pitjor.

I entremig hi ha productes alternatius i agosarats, com la *DIRECTA* o *El Triangle* (semblants en filosofia i molt distants en estructura), els tics i contradiccions dels quals -que en tenequeden compensats per l'innegable valor, transparència i empena del seu treball. Aquí no es fa ni el millor ni el pitjor periodisme, però sí (probablement) el que té més mèrit.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GUATEMALA • “SI VOSTÈ ESTÀ VEIENT AQUEST MISSATGE ÉS QUE JO HE ESTAT ASSASSINAT PEL SENYOR PRESIDENT ÁLVARO COLOM”

El govern en escac

El dilluns 11 de maig, la televisió de Guatemala Emisoras Reunidas i els tres diaris més importants van fer públic el contingut d'un vídeo que acabaven de rebre. A la cinta, un advocat assassinat un dia abans, Rodrigo Rosenberg, preveu la seva mort i en culpa el president de la república, la seva esposa i altres alts càrrecs que també són directius del Banco de Desarrollo Rural (Banrural). Rosenberg relaciona la seva mort amb la investigació que duia a terme de l'assassinat, setmanes enrere, de l'empresari Khalil Musa i la seva filla. Les declaracions i les proves de corrupció, narcotràfic i assassinat que diu que té l'advocat han colpejat el país, dividit entre defensors i detractors del president Álvaro Colom, i han deixat en escac el govern.

Laura Gudi
Barcelona

El dia 17, dues grans manifestacions a la Ciutat de Guatemala –els uns a favor i els altres en contra del president– van plasmar la crisi institucional i la divisió política en què es troba immersa la societat. Les marxes van portar milers de persones vestides de blanc a dues places diferents de la ciutat per reclamar, des de punts de vista oposats, la resolució del cas Rosenberg i la fi de la violència al país. El president de la república, Álvaro Colom, afirma que no pensa dimitir, que “només sortirà mort” del Palau del Govern i que el vídeo és un muntatge planificat contra ell. Tot i això, les acusacions de Rosenberg ja han capgirat una nació que comença a guanyar posicions entre els *narcoestats*, com passaria també amb Costa Rica, Panamà, El

Rodrigo Rosenberg en un fotograma del vídeo testimoni que ha deixat

Salvador, Honduras o Nicaragua –segons analistes internacionals– a mesura que la guerra contra els càrrecs de Mèxic s'endureix. L'advocat assassinat parla de “blanqueig de diners, desviació de fons públics a programes inexistents que gestiona la dona del president –Sandra de Colom– i del finançament a empreses tapadora utilitzades pel narcotràfic”. Aquestes són algunes de les activitats que tiraven

endavant el president i els seus amics i assessors a través de Banrural, una entitat privada participada principalment pel govern.

Khalil Musa, client de Rosenberg, hauria pogut descobrir –com a nou directiu *ad honorem* de Banrural– les activitats il·legals que es desenvolupaven a través de l'entitat i, presumptivament, va ser assassinat per això. La seva filla –assassinada a trets amb ell–

hauria estat utilitzada per confondre el motiu del crim. Segons explica Rosenberg, quan va descobrir la trama, cansat que al seu país sempre es repeteixi la mateixa història i que ningú faci res “perquè no hi ha res a fer”, va decidir informar els responsables –i qui el va voler i poder escoltar– “d'aquest covard assassinat”. “Assumint les conseqüències i entenent que la meua vida corre perill –diu– deixo aquest testimoni per si em passés alguna cosa”.

firmada que també ha deixat, més enllà del vídeo.

En un país on el 98% dels crims queden impunes, Rosenberg també acusa el president d'ordenar la no investigació de l'assassinat de l'empresari. “Álvaro Colom i Gustavo Alejos van donar l'ordre al ministre incompetent i corrupte de Governació i a l'ineixistent fiscal general de la nació de deixar, una vegada més, aquest assassinat covard sense resoldre, com passa amb tots els assassinats, robatoris i violacions que tenen Guatemala sotmesa a una de les seves pitjors èpoques”, explica l'advocat.

Però la frase que ha donat la volta al món i que ha trastornat especialment la societat guatemalenca –avesada a sentir que els seus polítics estan vinculats amb el narcotràfic– és, segurament: “Si vostè està veient aquest missatge és que jo he estat assassinat”. La fredor amb què Rosenberg encara i prediu la seva mort ha estat la gota que ha fet vessar el got. Un rostre humà, convertit en símbol, que ha portat milers de ciutadans al carrer i a Álvaro Colom a demanar a l'FBI i a la Comissió Internacional Contra la Impunitat a Guatemala de l'ONU (Cicig) que investigués el cas i netegin la seva imatge. La resolució i el judici –o no– dels responsables determinarà en gran mesura el futur polític de Guatemala, per bé o per mal. En qualsevol cas, Rosenberg ha aconseguit atreure l'atenció del món sobre un país oblidat i una pràctica política tan corrupte com comuna i extensa, especialment a l'Amèrica Llatina.

Des d'allà, fragments de veus

Agència Cerigua
Guatemala

“El Cívic, que representa un paper no gens menor”, advertia la setmana passada l'analista Renzo Rosal a *Prensa Libre* –un dels tres diaris principals que va publicar el contingut del vídeo– “o aconseguir desordenar l'entramat, presentar resultats concrets i posicionar-se o, davant la complexitat, limitar la seva acció i reforçarà el descontentament”.

“El cas Rosenberg se suma a l'orfanat que es viu i al dol quotidià a què s'enfronta la societat”, apuntava Carolina Escobar Sarti, columnista del mateix mitjà. “La mort de Rodrigo Rosenberg no es pot veure com un *boom noticioso* que passarà de moda en un mes ni com una oportunitat per tornar a velles tècniques colpistes que desestabilitzarien encara

més Guatemala, que ja ha viscut l'ultratge de moltes maneres”, deia Sarti. “Mentre duri la investigació del cas, el president Colom hauria de retirar del càrrec Gustavo Alejos, suposadament involucrat, però el mandatari també ha de justificar la seva permanència en el càrrec, en termes d'estabilitat política que el país necessita. L'actitud de confrontació només es pot traduir com un acte de supèrbia i immaduresa política”, segons la columnista.

Anant més enllà, l'analista polític Adrián Zapata assenyalava al diari *Siglo Veintiuno* que “davant la magnitud de l'impacte que tenen els esdeveniments en la percepció ciutadana, la resposta oficial basada en la teoria de la conspiració és emocionalment rebutjada (...) El més important de la situació que estem vivint és la deslegitimació que pateix la institució de l'Estat, ja que no hi ha organisme que

s'escapi de l'epidèmia; els neoliberals que havien somiat amb el debilitament estatal tindran un bon engendre d'aquesta pretensió en la nostra raquítica realitat nacional”.

“Tant de bo les cúpules empresarials, que s'aixequen com creus davant de qualsevol intent de fer la reforma tributària i fiscal més lleu, estiguin reflexionant sobre les conseqüències de tenir l'Estat *en trapos de cucarachas*”, va indicar el sociòleg.

“I els poders paral·lels, vinculats al narcotràfic i al crim organitzat, es deuen estar deleçant davant el debilitament de la institució pública, fet que els facilita enormement el control social, polític, econòmic i fins i tot territorial”, va expressar Zapata fent una crida a “l'esforç per apartar-nos del precipici” i a “unir voluntats i accions d'actors nacionals i internacionals per rescatar, com a pas immediat, les institucions jurídiques”.

La fredor amb què Rosenberg encara i prediu la seva mort ha estat la gota que ha fet vessar el got

Rosenberg assenyalava l'empresari i secretari privat de la presidència, Gregorio Valdez –agent financer de Colom–, que treballaria d'acord amb el gerent de Banrural, Fernando Peña, que “fa anar el banc al seu gust, al servei de la senyora Sandra de Colom”. “Com a socis financers amb fons del banc dels seus negocis” hi hauria Gregorio Valdez i Gustavo Alejos, explica l'advocat. A més, també s'acusa el president del banc, Jose Ángel Lopez, que “no fa res per evitar que Fernando Peña hagi convertit Banrural en la cova de lladres, narcos i assassins que és avui”, segons diu Rosenberg a la declaració escrita i

, roda el món

AHMAD QURAANI • PALESTÍ REFUGIAT AL CAMP DE BALATA, EL MÉS GRAN DE CISJORDÀNIA

“El nostre objectiu principal és el dret de retorn, necessitem la nostra terra”

El camp de refugiats de Balata, a Nablus, és considerat per Israel com un dels més perillosos de Cisjordània i és atacat cada nit per l'exèrcit, que entra a les cases a la recerca de 'terroristes'. Els seus carrers estrets estan plens de cartells que recorden els màrtirs i l'ocupació es fa latent en tots els racons del camp. Aquí va néixer Ahmad Quraani fa 24 anys, tot i que ell és d'Alsheikh-Mouanes, un poble situat prop de Tel Aviv d'on la seva família va ser expulsada l'any 1948. Fa quatre anys, en plena Intifada, va ser detingut, torturat i acusat d'ajudar persones buscades per Israel.

Xavi Miquel i Pons
Nablus

Com és la vida en un camp de refugiats?

La nostra vida és diferent de la de la resta de població. Quan era un nen, no es podia fer res perquè hi havia incursions contínues de l'exèrcit i casa meua podia ser atacada en qualsevol moment. Sempre hi havia toc de queda i només podíem anar dues o tres hores a la setmana al mercat. Entre els sis i els nou anys, no vaig veure res més que gent assassinada, ferida o arrestada. Quan només tenia cinc anys, vaig veure com assassinaven un home davant meu. T'imagines què pot fer un nen en aquestes circumstàncies? L'únic somni que tenen els nens, com jo tenia aleshores, era veure el mar, la platja, coses com aquestes. No podem veure res en aquesta vida. Si surts, hi ha *checkpoints* i, si et

“Em lligaven els canells amb les cames i em tenien en aquesta posició durant dotze hores al dia”

quedes a casa, no estàs segur. En qualsevol moment poden venir els soldats. Aquí no hi ha expectatives pel jovent. Jo em vull quedar aquí amb la família i els amics i espero trobar una feina, però no hi ha oportunitats.

Què significa el dret de retorn?

Alguns diuen que, quan la gent gran mori, els nens oblidaran la nostra terra. Això no és correcte, perquè cap de nosaltres no vol viure en un camp de refugiats. Podem estar aquí molts anys o potser morirem al camp, però els meus fills tornaran algun dia al nostre poble originari perquè tot allò és Palestina. El nos-

Ahmad Quraani en un carrer del camp de refugiats.

tre principal objectiu és el dret de retorn, tot i que el govern d'Israel diu que no podem tornar. Nosaltres necessitem la nostra terra.

Quina va ser la teva experiència quan vas ser detingut?

Em van treure de casa després d'atacar-la amb bombes sonores i em van clavar 30 o 40 puntades de peu. També van detenir el meu germà, que només tenia catorze anys. Al cap de dos dies, en una presó que hi ha en una colònia, ens van portar a una oficina d'investigació a Jerusalem. Em van tancar en una habitació molt petita, on gairebé no hi cabia. Allà, hi vaig estar molt temps i no vaig poder veure la llum del sol durant 40 dies. Hi havia una altra habitació, que era molt freda, amb una espècie de cadira de metall on em lligaven els canells amb les cames i em tenien en aquesta posició durant dotze hores al dia. Volien que declarés contra el meu germà i vaig declarar el que van voler, ja que volia acabar amb aquella situació, però mai no hagués declarat contra el meu germà. Quan em van enviar a la presó, tot i que era una presó, era molt millor que la sala d'interrogatoris. Al començament, estava en una secció on només hi havia tendes i els presos em van deixar uns palets i una manta per dormir. Aleshores em van fer el judici i em van condemnar a un any de presó. En tot aquell temps no vaig poder veure mai el meu germà i, als meus pares, només els van permetre visitar-me tres cops. Quan surts de la presó, durant sis mesos ets un home buscat i, per tant, no et pots moure del camp. Ara mateix tinc una sentència cautel·lar fins el 2011. Això vol dir que, a la mínima sospita que els soldats tinguin sobre mi, em poden tornar

a empresonar durant tres anys sense la necessitat de fer un judici.

Quin significat tenen els cartells dels màrtirs als camps de refugiats?

Els cartells són una manera de recordar-los, perquè no volem oblidar cap amic que hagi mort en aquesta Intifada. Aquí hi ha hagut molts lluitadors. Pots anar al cementiri i veure les tombes dels màrtirs. Són especials. Serveixen per dir a la gent que aquestes persones són diferents de les que han mort de manera natural, perquè siguin reconegudes. Són màrtirs o lluitadors o víctimes de la guerra.

“De vegades, només queda aquest camí. Els suïcides tenen noms, però no tenen cap futur”

I les persones que s'immolen?

Els suïcides són gent especial. Durant la darrera Intifada, quan l'exèrcit israelià entrava al camp i matava sis o set persones -inclosos infants-, als mitjans no sortia res o, si sortia, deien que eren efectes col·laterals de la guerra. Però, si algun palestí feria o matava un israelià, això es veia com un gran problema i sortia a tots els mitjans. Tothom deia que els palestins són terroristes. Els israelians tenen tot el suport de la premsa del món. I a nosaltres, qui ens ajuda?

De vegades, només queda aquest camí. La vida s'atura en aquells mo-

ments. No pots pensar racionalment, no pots escollir el millor camí. Però mai no podem saber què li passava pel cap a una persona quan va decidir suïcidar-se. Els suïcides tenen noms, però no tenen cap futur per endavant. En el moment que perden el seu germà o el seu pare, volen venjança per allò. Hi ha molts estudis que mostren que un percentatge alt de les persones que s'immolen ho fan per venjança.

A Balata, van matar el membre d'una família durant una manifestació. El seu germà tenia un any menys que ell i, al cap de pocs mesos, va anar a Tel Aviv i es va immolar. Va entrar en una depressió molt forta. No volia viure després d'allò i va decidir suïcidar-se. Jo no justifico els atacs suïcides, però m'agradaria explicar què està passant. Si el teu pare és assassinat, si el teu germà és assassinat, si perds algú i, a més, el perds davant teu... Quan veus coses així, és l'orgull de la família, és l'orgull dels humans que queda tocat. Veus tota la humiliació davant teu. La frustració és molt gran. Aquesta gent jove no es pot moure, no poden ni respirar i, si volen sortir de casa, tenen els soldats per tot arreu. Matar-se és la manera més extrema d'expressar la ràbia i d'expressar els sentiments. La gent es mata perquè la vida ja no significa res, si continues viu no més estàs augmentant el nombre de dies que et queden de patiment. No pots saber les raons per les quals ha decidit fer una cosa així, una cosa tan extrema com perdre el millor que un té, que és la vida. Imagina que tot el que t'envolta gira al voltant d'aquesta humiliació constant i que tota la teva vida és així. No hi ha esperança, no hi ha futur.

PALESTINA • OCUPACIÓ

El 61è aniversari de la 'Nakba', entre la repressió i el Papa

Laia Gordi
Barcelona

Milers de palestins han recordat el 61è aniversari de la *Nakba* -catàstrofe- o la creació de l'Estat d'Israel que va comportar el desplaçament de centenars de milers de palestins als camps de refugiats dels anomenats territoris palestins. Dijous 14 de maig, una marxa va recórrer diverses ciutats de Cisjordània amb imatges dels pobles àrabs que ara es troben en territori israelià. A Ramallah, davant la tomba de Yasser Arafat, els manifestants duïen pancartes on es podia llegir *El dret al retorn és sagrat i Retorn, Jerusalem i autodeterminació: la nostra lluita continua*. A Gaza, les manifestacions -molt multitudinàries- van recórrer dos quilòmetres de la frontera amb Israel i es van celebrar el divendres 15. La data de la commemoració, que queia en divendres -el dia de festa musulmà-, va ser un nou motiu de disputes entre l'OLP i Hamàs. Les demandes però, de les marxes de Gaza coincidien amb les de Cisjordània.

El Papa a Palestina

Coincidint amb l'aniversari de la *Nakba*, el 15 de maig, el Papa va acabar la seva visita a Terra Santa. La premsa palestina s'ha fet ressò del caràcter eminentment polític de la gira del pontífex, que ha començat amb una reunió amb Netanyahu i Peres -primer ministre i president israelians- per escoltar l'himne de l'Estat, però també "l'Or de Jerusalem", una cançó popularitzada durant la guerra d'ocupació de Jerusalem est (1967) i que té una lletra considerada ofensiva pels palestins. Sota pressió israeliana, el Papa no va voler visitar Gaza. Sembla ser que el més important és el fet que el Vaticà necessita desesperadament l'exempció de les taxes que recauen sobre les seves propietats a Terra Santa. El impostos impagats pugen a 70 milions de dòlars. Benet XVI, però, ha dedicat unes paraules de *consol* als palestins que han resonat als mitjans d'arreu del món. El que explica la premsa palestina i no s'ha sentit tant és que el Papa, aparentment, ha justificat les "dificultats del poble palestí" davant els "seriosos motius de seguretat" israelians. També ha criticat la construcció del mur de separació i l'ha atribuït al "punt mort" en què es troben les relacions entre israelians i palestins.

La proposta de prohibició

La commemoració de la *Nakba* va anar precedida de l'anunci per part de Lieberman, el ministre israelià d'afers exteriors, de prohibir aquesta celebració als àrabs israelians. L'ultranacionalista del partit Yisrael Beiteinu va dir que aquesta setmana tiraria endavant una proposta de llei al respecte, amb penes de tres anys de presó per aquell àrab que gosés violar-la. Al voltant de 700.000 palestins van ser expulsats de casa seva durant la creació de l'Estat d'Israel. El poble palestí reclama el dret de tornar a les seves cases dels 4,6 milions de desplaçats de 1948.

, espai directa

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscrita?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o bé a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU

Taverna ftaica • Pallars, 230
CLOT

La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22

NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4

CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokai • Cera, 1 bis
La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34
Quiosc Colom • Rambles
Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles

Llibreria Medios • Valldonzella, 7

SANTS

Certrte Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

BISBAL D'EMPORDÀ

Casal Estel Roig • Pg Marimón Asprer, 11 1er
Ateneu Llibertari Paquita • Pg Marimón Asprer, 16

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Florida, 40
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREQUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

FIGUERES

Estanc Soler • Plaça de l'Ajuntament, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22

Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2

La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97
Bar Línea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26
La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodega • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

PALAFURGELL

Ateneu Palafurgellenc • Ample, 1

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDES

La Fornal • Sant Julià, 20

DESCOMPTA DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

DESCOMPTA

La Quadra Màgica presenta:

CABARET pedrolo

amb cava per tothom!

DIJOUS 22:30 H
Teatre Lliant, C/ Riereta
3a Temporada

4 euros

<http://laquadra.planqton.com>

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres

☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-los servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

El tractament mediàtic de la grip porcina genera alarmisme

La informació confosa afecta fins i tot el nom del virus i entela el debat de fons

Alba Gómez

L'OMS va alertar, el 24 d'abril, de l'existència d'un nou virus de la grip, l'A(H1N1), que va causar una emergència en la salut pública internacional i que, avui dia, ha infectat més de 8.800 persones -confirmades- a quaranta països. La majoria dels malalts ja han rebut l'alta, tot i que més d'una setantena han mort, gairebé tots a Mèxic. A casa nostra, els mitjans es van convertir en fàbriques de notícies alarmants sobre el brot gripal, si tenim en compte que només als EUA cada any moren unes 36.000 persones per la grip comuna. El nom de la nova grip, però, ha estat objecte de canvis i polèmiques. El debat terminològic el van encetar els representants del sector porcí quan es van negar a acceptar l'etiqueta de grip porcina, espo-

ruguts pels antecedents de la grip aviària -que havia fet decreïxer la venda d'aviram- o del mal de les vaques boges, que va ocasionar pèrdues milionàries al sector boví. Tot i que el virus A(H1N1) no es contagia menjant porc, no podem menystenir el poder de pressió del sector porcí, tant a la UE -primera del rànquing mundial d'exportadors- com als Estats Units, on els grans conglomerats empresarials, com Smithfield Farms, tenen molta influència política. La segona proposta etimològica la va fer la Comissió Europea: *grip nova*. Un nom equivocat, si tenim en compte que totes les gripes que es detecten són noves, ja que el virus canvia i muta molt sovint. Paral·lelament, l'Organització Mundial per a la Salut Animal va proposar anomenar-la *grip nord-americana*, però el rebuig va ser immediat i, en un comunicat

conjunt, l'OMS, l'OMC i la FAO es van afanyar a denominar-la amb el nom científic grip A(H1N1), seguint la recomanació de l'OMS. Ara mateix, aquesta etiqueta sembla la més estesa entre els òrgans oficials i els mitjans, alguns dels quals l'anomenen simplement *grip A*. Preguntem-nos, finalment, si les vacil·lacions nominals no han apagat un debat més preocupant:

l'ecològic. El 1965, als EUA, hi havia 53 milions de porcs repartits en més d'un milió de granges i, avui, 65 milions de porcs conviuen en només 65.000 instal·lacions, compartint fem i patògens. I també l'ètic i econòmic: quants diners s'embutxacaran les farmacèutiques com Roche per tenir les patents dels antivírics recomanats per l'OMS, com Tamiflu?

TELEVISIÓ

Turquia contra el canal Kurd RojTV

L'Estat turc pressiona Dinamarca perquè tanqui la televisió kurda RojTV, que emet per satèl·lit des d'Europa per al Kurdistan.

Xavier Blasco

La darrera escomesa ha estat en el si de l'OTAN. El govern turc demanava el tancament de RojTV a canvi del seu suport al que, previsiblement, serà el nou secretari general de l'organització, el danès Anders Fogh Rasmussen. Retreu a Dinamarca que ofereixi cobertura a un mitjà que considera portaveu del proscrit Partit dels Treballadors de Kurdistan (PKK). Tanmateix, sembla que finalment el govern turc se sumará al consens dins l'OTAN, després d'haver aconseguit una vicese-

cretaria. Espera, però, que el govern danès actui contra l'emissora de televisió kurda.

RojTV va rebre el permís d'emissió per part de Dinamarca. Es tracta d'una televisió privada que dona veu al moviment d'alliberament kurde des dels estudis centrals que té a Brussel·les, atès que Turquia prohibeix que una cadena privada emeti en llengua kurda des d'aquell país. Hi treballen més d'un centenar de professionals, la majoria dels quals són kurds desplaçats de Turquia per motius polítics.

Mentre, per una banda, fa pressió perquè es tanqui RojTV, el govern

turc del Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP) va engagar un canal de televisió públic en llengua kurda a principis d'aquest any. Aquest fet va ser denunciat pel pro-kurd Partit de la Societat Democràtica (DTP) com una maniobra electoral a quatre mesos vista de les eleccions municipals del 29 de març. Els comitès els va guanyar l'AKP, però el DTP va obtenir els millors resultats de la seva història.

Ara, quan la guerrilla kurda del PKK proposa diàleg i les autoritats turques criminalitzen els representants kurds legítims del DTP, a-

questes mateixes autoritats fan servir la televisió pública com a instrument d'assimilació nacional. La clausura de RojTV pretén eliminar la llibertat d'informació als kurds, així com la protecció de la cultura kurda i la llibertat de consciència. Els promotors de la campanya que vol impedir-ne el tancament (support.roj.tv/index.php) remarquen que aquest fet suposaria "l'ús de la civilització europea com a eina d'un Estat antidemocràtic construït sobre la sang de molts pobles".

> Censura a TVE

En alguns discursos, Zapatero encara recorda com "la televisió d'Urdaci" manipulava i esbiaixava notícies, com en el cas del naufragi del *Prestige*. Doncs bé, la mateixa televisió, TVE, no ha canviat gaire. La censura de la xiulada a l'himne espanyol al partit Barça-Athlètic -i, de retruc, la censura a l'himne espanyol i als borbons- va demostrar que TVE és igual d'esbiaixada que quan manava Aznar. I, fins i tot, potser més barroera, perquè l'escàndol que ha causat tot plegat no té precedents.

Mentre els xiulets de catalans i bascos tapaven el so de l'himne espanyol al Mestalla, TVE va fer unes connexions amb Bilbao i Barcelona. A mitja part, finalment, va emetre l'himne i l'entrada dels borbons a la tribuna del camp, però sense el so dels xiulets. Segons la direcció de la cadena, tot plegat ha estat un error humà. I potser, si s'és molt ingenu, es pot acceptar que no emette l'himne en directe ho va ser. Però que s'emetés després, a mitja part, sense el so dels xiulets, no podia ser un error humà. Aquesta censura del so que es va sentir a l'estadi va ser el resultat d'una decisió deliberada, presa per motius polítics i amb la intenció de manipular l'audiència.

La substitució, el dijous 14 de maig, del director d'esports Julián Reyes ha estat la resposta de la cadena per tapar l'escàndol. Reyes, de fet, ni tan sols era a la taula de control quan es van sentir els xiulets i difícilment pot ser el responsable únic de l'emissió de la versió censurada de l'himne. Tot plegat demostra que TVE encara arrossega una rèmora que no ve de l'època d'Aznar, sinó que arrenca de quan era l'únic canal permès. O fins i tot de més enllà, de quan els *NO-DU* pervertien la paraula informació. ENRIC BORRÁS ABELLÓ

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM** Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV 103.9FM** Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM** Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio Trama 91.4FM** Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM** Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | **Ràdio 90 101.4FM** Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM** València www.radioklara.org | **Radio Malva 105FM** València www.radiomalva.wordpress.com | **Radio Aktiva 107.6FM** Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Radio Mistelera 100.8FM** Dénia - La Xara www.lamistelera.org | **La Tele 52UHF** Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | **Coettv Nou Barris** (Barcelona) coettv@gmail.com | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

KASAL DE JONES DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestorian:
Roket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M.4 Via Júlia

EL FORN
CASAL INDEPENDENTISTA

www.elforn.info

c. del Carme 207 - GIRONA

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org

Tlf. 93.429.65.18

concert
antirepressiu

Sutagar EL NOTA

PO'S I FESTA SOLIDÀRIA FINS A H.

39 **10p 21a tensió**

Davant l'estació de RENFE-El Prat
Bus 65, 165, L10, L78, N16 i N17

maig

80 D'AUT 10 EUROS - AFORAMENT LIMITAT
Obertura de portes 20:00 - Inici del concert 22:00

En honor del concert anticapitalista i antirepressiu
realitzat per l'Associació del Casal de Roquetes

Més informació al web: www.absoluciajona.org

23
maig
19 hores

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Sota control

Unes jornades a l'Ateneu Llibertari del Casc Antic de Barcelona examinaran diverses facetes del control social

ISABEL MUÑOZ

Mossos vigilants al final d'una manifestació, l'any 2006 i un pres de la tribu 'Mara Salvatrucha' a El Salvador

Ignasi Bernat
cultura@setmanaridirecta.info

Dels seus orígens, les ciències socials han estat una eina de control social. No és estrany que el primer d'utilitzar el concepte de *control social* fos un sociòleg urbà als inicis del segle XX, a la ciutat de Chicago (EUA), travessada per múltiples conflictes socials. L'urbanisme s'ha encarregat des de sempre de l'ordre ideal de la ciutat i del control social en el seu si. Llavors, igual que avui, era molt important la definició dels usos de l'espai i la regulació del temps. Per obrir la reflexió sobre l'existència de les moltes i diverses maneres "que tenen d'espaiar-nos, controlar-nos i de conservar un consens", del 21 de maig fins al 12 de juny, l'Ateneu Llibertari del Casc Antic de Barcelona acull les Jornades sobre control social. L'historiador Miquel Amorós encetarà el debat sobre la integració i el control social de les lluites. Art i vigilància, propietat intel·lectual, urbanisme, presons i seguretat també s'examinaran com a formes de control.

Històricament, el significat originari de control social es referia als processos que induïen els individus a comportar-se d'acord amb les normes i valors de la seva societat, des de la policia, el dret penal, els tribunals i les presons fins a la religió, l'art, l'educació i l'opinió pública. Aquesta concepció del control social abraçava tant la producció de comportament normal com la supressió dels comportaments que no s'ajustaven a les normes (desviació). Inclouria diferents tècniques de control: educatives i repressives; control a

través de la internalització de normes i control a través de la coerció externa. Per presentar les jornades, es fa referència a la subtilitat, la quotidianitat, la invisibilitat, les diverses aparences i les moltes facetes del control.

Des d'un primer moment, hi ha hagut dues formes d'entendre el control social en permanent debat. D'una banda, s'entendria per control social (informal) una activitat quotidiana en la qual totes estariem continuament implicades; una xarxa

Les jornades són per debatre com ens afecta i limita el control

d'interaccions rutinàries que orienten el comportament de les persones, on el policia i el jutge serien tan sols dos nodes més dins d'aquesta xarxa. La segona forma d'entendre el control social (formal) fa referència al conjunt de respostes institucionals per part de les elits del poder cap a les persones que es desvien de les normes socials o legals; les pràctiques i estratègies a través de les quals els grups dominants conserven un determinat ordre social, una distribució específica dels recursos mitjançant la seva capacitat per dictar normes, etiquetar i castigar qui se'n desvia.

Les jornades són el marc perfecte per debatre tots aquests aspectes del control, com ens afecta i limita, i les estratègies per alliberar-nos o fer-nos més conscients de la dominació.

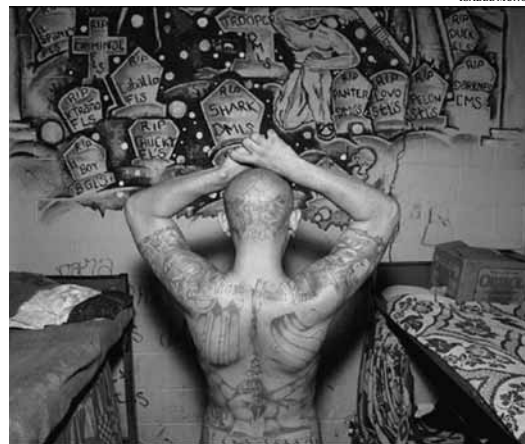
Foucault i la presó

La presó sempre ha estat vista com la institució de control social més important, però Foucault va ser el primer que va posar de manifest que els mecanismes de control social canvien en l'espai, però sobretot, en el temps. Va mostrar que el naixement de la presó i la fàbrica en el mateix període històric, de la mà del capitalisme, no va ser fruit de la casualitat, sinó que hi havia una relació entre les formes de producció i les formes de control de la població. Allò que uneix la fàbrica i la presó, és a dir, el sistema productiu i el

sistema penal, és la disciplina. La fàbrica utilitza ciutadans disciplinats, la presó produeix ciutadans disciplinats.

Tot i que l'augment de les persones empresonades és constant, actualment es discuteix si moltes de les formes de control han sortit de la presó i s'han estès per tota la societat, al mateix temps que les formes d'acumulació de capital també han sortit de la fàbrica per adaptar-se a les noves realitats de la ciutat postindustrial. En aquest procés, hi ha hagut un increment molt gran de les tecnolo-

gies de control: les càmeres de video-vigilància a les ciutats, les patrulles de seguretat als centres comercials, l'internament forçós d'immigrants, la recollida de dades electròniques tant de culpables com d'innocents, xips als DNI, etc. L'objectiu de les estratègies de control ja no seria normalitzar, sinó identificar el diferent i el perillós per tal d'excloure'l: del centre comercial, del bloc de pisos, de la plaça, del país. Transformar les persones és difícil i car, ara es tracta de restringir les possibilitats de moviment, d'acció i d'accés.

Civisme i control social

La ciutat és, de nou, l'escenari del control social. La regulació dels usos de l'espai continua essent una preocupació per les classes dominants i l'aprovació de les ordenances del civisme és la traducció d'aquesta fòbia al desordre. Així doncs, les diferents ordenances de civisme promogudes pels ajuntaments són una nova tecnologia de control social. Són una forma de respondre, a través de la sanció de la desviació

social, per excloure de l'espai aquelles pràctiques i persones que són molestes per un determinat grup social. D'aquesta forma, es construeix un nou sentit comú conforme als interessos d'una classe social, on un conjunt específic de pràctiques deixa de ser legítim a l'espai públic. Al mateix temps, invisibilitza els problemes socials per convertir-los en una qüestió de responsabilitat individual. En el cas

dels *sense sostre*, deixen de ser pobres per esdevenir incívics. El vessant sancionador de les ordenances va acompanyat d'unes campanyes mediàtiques de sensibilització, de programes de difusió d'aquests valors a les escoles, d'un bombardeig de notícies als mitjans de comunicació, etc. que generen una nova ideologia cívica i fan creure que els interessos d'uns són els interessos de tots.

Dones i control social

Les perspectives de control social exposades més amunt havien ignorat les dones. Només estaven ideades des de la perspectiva de classe, el control dels poderosos cap als dominats, però sense posar atenció en el gènere. El primer estudi des d'una perspectiva de gènere es va centrar en la relació entre el mercat de treball i l'empresonament de les dones. Al con-

trari del que succeïa en el cas dels homes, l'empresonament de les dones baixava durant les èpoques de recessió econòmica. Això posaria de relleu que el control de les dones ha prioritzat la conservació dels rols de gènere i familiars convencionals, la seva capacitat per mantenir les llars unides i els homes sota control, per sobre del càstig la delinqüència i la desviació.

Jornades sobre control social

Ateneu Llibertari del Casc Antic
C. Fonollar, 15
(Forat de la Vergonya) Barcelona
Del 21 de maig fins al 12 de juny
MÉS INFORMACIÓ:
www.cascanticllibertari.org

MÚSICA

‘Catalizador’ i l’experimentació artística al barri del Raval

Propostes d'arts en formats múltiples durant tot el mes de maig

En termes científics, un catalitzador és una substància capaç d'accelerar o endarrerir una reacció química sense que aquest primer element es vegi alterat. El catalitzador, però, no altera el balanç energètic final de la reacció, sinó que només permet que s'hi arribi amb major o menor velocitat. Aquesta espècie d'efecte propulsort és el que, gairebé durant cada tarda d'aquest mes de maig, es podrà viure en forma d'arts múltiples al carrer Doctor Dou número 4 del barri del Raval de Barcelona.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

performances que naveguen en el mar de la subversió i la reinvenió dels formats artístics tradicionals.

'La Teranyina Tropical' i la ruta Montalbán

Dels recitals poètics col·lectius a la *performance* eròtica atrevida. Al món del *Catalizador* hi ha espai per tots els formats i també per tots els gustos. Seguint aquest fil, fins i tot hi ha un lloc reservat per recuperar les rutes que feia Manuel Vázquez Montalbán pel Raval. Serà dimecres

27 de maig a la tarda i passarà per l'emblemàtica Casa Leopoldo per endinsar-se, a través de la Rambla, pel carrer Hospital i acabar al carrer Botella. Tot plegat amb una actuació del grup musical Laboratori teatral Patates amb suc, que el dia següent es combinarà amb la performance *La Teranyina Tropical* de l'artista Dani Berdala.

I és que, segons els col·lectius organitzadors, *Catalizador* pretén ser una barreja, una mescla que faci aflorar la creativitat i les múltiples habilitats d'un barri on es parlen més de dues-centes llengües i on s'intercanvia constantment aquesta riquesa.

+ INFO

<http://cata-liza-dor.blogspot.com/>

Neix l'Assemblea Social de Cornellà

Primer acte públic el proper 23 de maig a la plaça Europa

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

Ara fa dos mesos, diversos col·lectius i persones de Cornellà del Llobregat es van agrupar per crear l'Assemblea Social de Cornellà. Segons la mateixa assemblea, "l'objectiu és difondre i fer visibles les problemàtiques amb què ens trobem a diari". Els diversos col·lectius han anunciat els principis de l'Assemblea a

través d'un full volant, on es destaca que "només unitint forces amb d'altres col·lectius al llarg del país es podran posar en marxa iniciatives de fons que prefigurin una sortida favorable a les persones treballadores i els altres sectors populars (...)".

Així, sota el lema *Les nostres vides valen més que els seus beneficis* i seguint la premissa que "la crisi que la paguin els rics", l'Assemblea ha convocat el seu primer acte

públic contra la crisi capitalista el dissabte 23 de maig a la plaça Europa de Cornellà. Durant tot el dia, la jornada comptarà amb la participació de Juan Manuel Sánchez Gordillo (alcalde de Marínaleja), Just Cases (professor d'Història de la UAB) i veïns i veïnes de Cornellà que treballen amb diversos col·lectius d'immigrants i antiespeculatiu. Finalment, l'acte es clourà de manera lúdica, amb actuacions musicals de rumba amaziga.

OTR **MÚSICA**

Modulark 1.0 i l'experimentació de l'autosuficiència

Nou joc de cartes dels creadors
de Vidajoc i Straddle3

Un nou joc que ens permet viure l'experiència de crear projectes autogestionats amb l'ajuda de les arquitectures modulars. És el Modulark 1.0, un joc de cartes creat pels col·lectius Vidajoc i Straddle3 per promocionar el projecte *Nautarquia*.

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

Ara farà un any, aquests dos col·lectius es van conèixer i van decidir treballar junts amb el primer objectiu comú d'organitzar unes trobades per barrejar els seus entorns immediats. Així doncs, es van celebrar les Jornades d'arquitectures modulars i societats intencionals, conduïdes a través d'un joc. I va néixer Modulark.

El joc ens proposa crear un espai que la persona jugadora o el col·lectiu que representa pugui utilitzar com a espai de vida i de creació. Per això, cal aconseguir una combinació amb les diferents famílies de cartes, que són constructives –diferents materials per la nostra construcció/reutilització– o complementàries –les cartes d'energia, suport vital, auxiliars... Ahorsa, s'hi ha d'afegir la cooperació que s'estableix entre les diferents persones jugadores a partir dels coneixements i vehicles de què disposen o bé de l'atzar resultant de dife-

rents accions. En definitiva, un joc comparatiu que dóna eines per conèixer i per aprendre diferents maneres de crear autonomia dins les nostres vides. L'objectiu final és l'autosuficiència, amb múltiples camins per arribar-hi.

De moment, el joc es distribueix per diferents espais socials i comercials i també es pot aconseguir a través de la web del projecte. D'aquesta manera, ens arriba una proposta original per articular l'oci i, al mateix temps, per imaginar, viure i experimentar possibles projectes de vida autònoma. Vidajoc i Straddles estan organitzant diferents presentacions del projecte, que també es poden consultar al web. La propera és el divendres 22 de maig a les 6 de la tarda a l'Infoespai de Barcelona, a la plaça del Sol.

+ INFO

www.modulark.net

EN CONCERT... **PRESENTACIÓ NOU10"**

RÀBIA POSITIVA

UNA CANÇONETA I MÓ N'ANEM

DISSABTE 23 MAIG 22:30H.

Entrada: 6 € / Entrada + Vinil: 10 €

SIDECAR
Plaça Reial, 7 (Barcelona)

Organitza: Col·labora: Recomana:

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

L'ACCENT
 Periòdic popular dels Països Catalans
 subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Catalunya

Ni així farem una vaga general?

Núm. 106 Abril-Maig '09

La publicació de la CGT de Catalunya

www.revistacatalunya.cat

, expressions

LLIBRES

El 'No Future' del Baix Llobregat

L'escriptor i articulista Kiko Amat presenta la seva tercera novel·la, 'Rompepistas', una història de punks i skins dels 80 a l'extraradi barceloní

Jordi Garrigós
cultura@setmanaridirecta.info

"Aquest és un dels pocs llocs de Barcelona que encara no hem perdut". I té raó. Kiko Amat ens cita en un bar d'aquells de tota la vida: lluminós, de barri i amb un alè d'antiguitat que fa sentir-te còmode, on s'escolta i es parla sobre bona música, dels clàssics, dels bons. Amat tot just presenta la seva tercera novel·la, *Rompepistas*, un punt i a part dins l'obra del de Sant Boi: "Tanca una trilogia que no he buscat, però que ha sortit així. De fet, a mi m'agraden molt algunes trilogies com la de Susan Hinton o Colin McInnes". Si *Cosas que hacen BUM*, la seva anterior novel·la, passava a Barcelona, *Rompepistas* ens transporta fins un poble d'extraradi del Baix Llobregat per descriure'ns una vida obrera i juvenil. "La història d'uns punks adolescents i les seves emocions, això és el que importa del llibre, com es relacionen amb la família, amb les noies, amb els amics..."

Amb un univers propi

Una de les característiques de l'obra de Kiko Amat són els diversos elements autobiogràfics que van deixant els seus llibres. L'hem pogut veure amb elements dels seus protagonistes i fins i tot ha aparegut, amb noms i cognoms, a la seva anterior novel·la. *Rompepistas* no és una excepció: "Als llibres que estan escrits en primera persona hi ha una evident identificació entre autor i protagonista", explica Amat, que com *Rompepistas*, va néixer i créixer a Sant Boi tot i que ell era

mod i no punk. En aquest sentit, aquest nou protagonista és una versió del *No Future* que no ve de 1977. "És un *no hi ha futur* en el sentit d'una classe que no viu a la misèria, però que es troba totalment alienada. Ells viuen un demà en què no moriran de gana, però on tampoc els passarà res excepcionalment bo". Un dels fets que crida l'atenció d'aquesta novel·la respecte *Cosas que hacen BUM* és la falta dels innumerables referents culturals que trobàvem llavors. "Cal centrar la història en els protagonistes", explica un Amat que es mostra "fascinat" pel món dels còmics, univers del qual extreu la facilitat per anar intercanviant personatges d'una novel·la a l'altra i que es vagin creuant. Aquesta és una característica que comparteix, també, amb Irvine Welsh, un dels autors de literatura obrera més mediàtic dels nostres temps. "És un escriptor que no amaga la classe a la qual pertany i que ve de fora de l'ambient acadèmic, però no m'agrada gaire com escriu", explica Amat.

Ràpid i àgil

"Kiko Amat ens porta una nova novel·la àgil i fresca". No és una cita de l'entrevistador i sí una frase recurrent dels crítics quan parlen del novel·lista de Sant Boi. "Suposo que els meus llibres es llegeixen ràpid, a més, no m'agrada parlar de Hegel i sí dels Clash, això em deu convertir en fresc". El novel·lista reivindicava el punk-rock dels britànics, però al llibre trobem referències a grups com Decibelios o RIP, una banda sonora sovint oblidada. "Són grups que, a mi, ni m'agraden ni m'han marcat, però valoro el paper

Kiko Amat situa la seva última novel·la a Sant Boi de Llobregat, el seu poble.

que han jugat. Aquestes bandes no les pot comprar ningú i estan fora del *mainstream* perquè fan música que no es pot posar a un anunci". Amant de la cultura pop, Amat és conegut per les seves crítiques musicals a revistes tan prestigioses com *Rockdelux* i com a editor del fanzine *La Escuela Moderna*, on parla de figures que s'allunyen de la cultura de masses. L'*underground* és, doncs, la cultura real? "Manté les essències, però recordem que el fi sempre acaba essent que la música acabi arribant al màxim de gent possible. Els meus grups preferits sempre van arribar al número 1, els Jam, The Specials, The Who... i a mi m'agrada que la gent els conegui".

CINEMA

La vergüenza

2009
Director: David Planell
Durada: 87 minuts

Un professional del guió audiovisual com David Planell va sorprendre, al Festival de Màlaga, amb aquest debut -força satisfactori- en la direcció. El seu film explora les contradiccions d'una jove parella superada per la conducta del nen amb el qual conviuen en règim d'acollida. Pepe és infantil i narcisista, Lucia és feble i insegura, i ambdós han decidit abandonar, aparentment incapaçs de dirigir l'educació d'un noi emocionalment destruït per la seva vida itinerant de llar en llar. La visita d'una treballadora dels serveis socials, que iniciarà un interrogatori incòmode i impúdic a la parella, resultarà una via catàrtica i quasi socràtica a través de la qual la parella visualitzarà les seves febleses.

Planell combina una posada en escena bastant distanciada amb alguna petita pinzellada melodramà-

tica que no compromet un conjunt força ajustat i sobri. De posada en escena filoteatral, en gran mesura, *La vergüenza* es desenvolupa en un sol espai, el del pis on els protagonistes han de negociar amb les seves debilitats i mesquineses. Alberto San Juan, histriònic, potser de manera adequada, es proposa dotar d'humanitat un personatge qüestionable sense defugir dimensionar la ridícula d'alguns dels seus actes. Poc a poc, el film va compensant la sàtira de costums amb el drama de personatges i acaba oferint un esguard benintencionat -però també crític- a una societat malalta d'egocentrisme. El recorregut, oscil·lant entre la catàstrofe i l'esperança, conclou en tons amables que no desvirtuen el seu inici més corrosiu. IGNASI FRANCH

DVD

Cita en Honduras

Crest-Suevia, 1953
Director: Jacques Tourneur
Durada: 76 minuts

Steve Corbett sent una gran urgència per escurçar el seu viatge en vaixell i arribar a Honduras per participar en un contrapoc d'estat. Curiosament, la majoria de les dificultats no vindran de part del nou règim, sinó de la natura: el clima, la jungla i els animals que l'habituen semblen conjurats per entorpir-lo. Un clàssic de la millor economia narrativa com Jacques Tourneur va signar aquesta ensopida mostra de cinema d'aventures de baix pressupost -curiosa per la indiferència, acrítica però poc glorificadora- amb què retrata les ingerències dels EUA a la política llatinoamericana. I és que el protagonista no dubta a delinquir i aliar-se amb criminals pel bé de la seva missió. I. F.

DVD

Libranos del mal

Filmex, 2006
Directora: Amy Berg
Durada: 99 minuts

Aquest document dur retrata el drama humà dels abusos sexuals per part de sacerdots i el seu encobriment per part de l'Església catòlica. Botxi i víctimes ofereixen els testimonis i el contrast és enorme: Oliver O'Grady descriu tocaments erronis per la transgressió que van suposar de les seves obligacions pastorals, des d'una perspectiva apologetica i egocèntrica. Les víctimes parlen de violacions que les han marcat per sempre. Malgrat alguna concessió sensacionalista, Berg aconsegueix mostrar els molts aspectes del fenomen i analitzar les possibles arrels: un sistema jeràrquic possibilita que els detentors del poder se sentin més importants que la massa. Alguns esclats emocionals són correpredors. I. F.

MÚSICA

Els passos decidits d'At Versaris

La banda de hip-hop de Sants i Sabadell presenta el seu nou disc 'A cada passa' i comparteix escenari amb Asstrio dins el cicle Expressió Directa

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

A cada passa (Propaganda pel Fet!) és el nou treball discogràfic d'At Versaris. El disc del grup de hip-hop format per Pau Llonch i Rodrigo Laviña a les veus i el Dj Singu als plats mostra les passes decidides que ha fet la banda en els últims temps. El disc no serà a les botigues fins al mes de juny, però At Versaris ja n'ha avançat tres temes al seu MySpace i, a més, tots aquells que vulguin descobrir abans que ningú les noves rimas del grup, en tindran l'ocasió el proper 30 de maig al concert que oferiran -juntament amb Asstrio- en el marc del cicle Expressió Directa, al centre cultural La Farinera del Clot.

El nou llarga durada de la banda arriba després del seu celebrat disc de debut, *Va amb nosaltres* (Propaganda pel Fet!, 2007) i de l'EP solidari amb la lluita dels conductors d'autobusos de Barcelona, *La vida són dos dies* (Propaganda pel Fet!, 2008). Llonch i Laviña expliquen que, durant els últims anys, han après "noves maneres de treballar que ens apropen cada dia una miqueta a allò que pensem que ha de ser At Versaris".

Amb la pressió d'haver esdevingut la primera referència de hip-hop en català que ha aconseguit ressò popular i mediàtic, At Versaris no ha canviat ni un pèl la seva forma de treballar: "Continuem envoltant-nos de bona gent que és bona fent el que fa i continuem assumint la major part de la producció musical del disc. Evidentment, quan vam començar teníem les mateixes ganes o més, però menys coneixements i recursos materials... Musicalment, hem apostat molt més pel *sample* com a eina, encara que sense deixar de

banda els sintetitzadors i els instruments reals".

En l'àmbit estrictament musical, un dels trufos del grup ha estat la participació de Dive Divoso en la producció. Membre fundador de la mítica banda de rap del Vallès 7 Notas 7 Colores, "Dive és una persona que té un *background* de pes pel que fa al rap, però per sort és molt més accessible del que pensàvem".

Orfes d'occident

El nou disc d'At Versaris combina talls pròxims al rap-hardcore com "Orfes d'occident" -on la banda desplega alguns dels seus millors moments de rima política- amb talls més pròxims al soul o fins i tot al jazz, com "No apte" o la cançó que dona títol al disc, "A cada passa", amb una base musical obra del combo de jazz-rock Asstrio. Els At Versaris compartiran escenari a La Farinera amb el trio format pel pianista Arecio Smith, el guitarrista Santi Careta i el bateria Santi Serratos, on repetiran la col·laboració en directe que van fer el mes d'agost en un recital durant el festival Grec i que va deixar ambdós grups amb molt bon regust de boca.

"Que el jazz i el hip-hop són gèneres que poden agermanar-se no ho diem nosaltres, és una evidència que té discografia per degustar, des de les entregues de *Jazzmatazz* de Guru fins a *Shades of Blue* de Madlib i a milers de *samplers* de molts artistes del país, de l'Estat i de més enllà". Pau i Rodrigo són del parer que "el hip-hop té unes influències musicals ultraeclectiques. Es pot *samplejar* jazz, flamenc, soul, funk, rock, clàssica o qualsevol estil de música. Tot el que sona és susceptible de ser *samplejat* i, per tant, de ser vinculat al hip-hop".

Expressió Directa
At Versaris + Asstrio
+ Pd Black Salad Selecta

Dissabte 30 de maig. 22h. 6 euros.
CENTRE CULTURAL LA FARINERA DEL CLOT
Amb actuació de la Colla de
Diables de Sant Andreu a les 21h.

Nou rap català?

Pel nou disc d'At Versaris, hi desfilen una bona colla de col·laboradors: des de l'MC de Castelldefels Mai -que rapeja alguns versos en català- fins als valencians Los Chikos del Maíz o Mcs de la incipient escena de rap català, com Vazili, El Gordo del Puru o Miki de Tu Funka Madre. At Versaris, però, no creuen que es pugui parlar d'escena, encara, pel que fa a aquestes noves referències. "Falten més bandes, més qualitat, amistats i competició sana. I menys prejudicis de totes bandes, des del rap i des casa nostra".

MÚSICA

Les noves cançonetes de Ràbia Positiva

R.P.
cultura@setmanaridirecta.info

Una cançoneta i mo n'anem és el títol enigmàtic i sospitos del nou treball del grup de hardcore del barri de Sants Ràbia Positiva. La banda encapçalada pel cantant David Vázquez presenta els seus nous temes el 23 de maig a la sala Sidecar de Barcelona, en un concert que, segons diu, "serà més llarg de l'habitual, tocarem sols i repassarem cançons de diferents etapes del grup". L'entrada val sis euros o bé deu i inclou el vinil de deu polzades que el grup ha editat per l'ocasió i que els assistents podran recollir després del concert.

Ràbia Positiva ha decidit publicar el seu nou treball únicament en format vinil, amb una edició limitada i numerada de 500 còpies. "És una cosa que sempre havíem volgut fer i ens hem tret el cuquet", explica Vázquez. El disc

Ràbia Positiva

Presentació del nou disc
'Una cançoneta i mo n'anem'
Sala Sidecar (Barcelona)
Dissabte 23 de maig. 22.30h.
6-10 euros

inclou cinc cançons noves entre el punk i el hardcore, a més de dues versions de Código Neurótico i Innocents.

MÚSICA

La cultura sense propietaris pren la Malva-rosa

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

El barri mariner de la Malva-rosa de València acull, del 18 al 24 de maig, la segona edició de La Impròpia, una trobada "per la cultura oberta" que, segons expliquen els seus organitzadors, el col·lectiu La Txarito, reivindica totes les accions i pràctiques culturals "de transmissió directa".

En aquest calaix de sastre, hi caben tota mena d'accions no privatives, que ells defineixen com a "cultura popular d'Internet". A La Impròpia hi ha cinema i música feta amb llicència Creative Commons -de distribució lliure-, cant d'estil, albaes, sessions d'intercanvi de receptes culinàries, una nit de cant improvisat o un concert *copyleft* dels Claveguera, Nanaï, Compartir Dóna Gustet i Orxata Sound System.

MÚSICA

Doble Combat Rock a Barcelona i Sabadell

B.B.
cultura@setmanaridirecta.info

Barcelona i Sabadell acullen una nova edició del Combat Rock, organitzada per la discogràfica Radical Records i As Produccions. El divendres 22 de maig, a la sala KGB de Barcelona i el dissabte 30 de maig, a la Sala de Sabadell se celebraran noves sessions de punk i hardcore a càrrec d'un bon ventall de bandes catalanes i amb la participació internacional dels gallecs Mencer Vermello.

El divendres 22 de maig, al KGB, hi haurà un concert imprescindible

per la parròquia redskin: els veterans de l'oi! Opció K-95, el grup de punk-rock de Molins de Rei Redbaner, que presentarà les cançons del seu nou treball *Una altra història* (Radikal Records), i la banda de Sabadell Despertaferro. El concert val set euros a la taquilla i comença a les 22h. El dissabte 30 de maig serà el torn dels grups de punk-rock gallec Mencer Vermello, les bandes del Baix Llobregat Segona Opció i K.L.L.L. i l'esperadíssim retorn dels mítics Gazapos. El concert començarà a les nou del vespre i val sis euros a la taquilla.

, expressions

La immigració i la crisi, l'eix d'una jornada organitzada per AEDI i Acció Autònoma

Forma part d'un cicle d'actes que es fan a diferents barris de Terrassa sota el lema 'Diferents orígens, mateixos problemes'

Moment de les jornades de l'any passat, el 26 de maig de 2008.

Carles Masià
cultura@setmanaridirecta.info

La xerrada sobre la Immigració i la crisi, organitzada per l'Associació Espai Democràtic Intercultural (AEDI) i Acció Autònoma va tenir lloc a l'aire lliure, a la plaça de la Bòbila Almirall del barri de la Maurina de Terrassa, i va comptar amb la col·laboració de Lluita Internacionalista, la CNT i el grup de suport català a l'Associació Marroquina pels Drets Humans. La presentació va anar a càrrec d'un membre d'Acció Autònoma, que va explicar que "buscar un punt de trobada entre persones i associacions que pateixen les conseqüències del sistema actual i la seva crisi" era un dels objectius de l'acte. La xerrada va girar al voltant de les causes de la crisi i va assenyalar que el capitalisme és un sistema insostenible per si mateix, ja que està basat en una acumulació que no pot ser perpètua. En aquest sentit, des de Lluita Internacionalista, es va destacar el fet que una de les estratègies del capital és fomentar la divisió entre les persones immigrades i els treballadors autòctons, un recurs que també és utilitzat pels sindicats majoritaris. Davant d'aquest context, l'alternativa hauria de ser una unió dels treballadors -sense que importi la procedència, l'edat o el gènere- per

fer front a la retallada de drets socials i polítics actual. Per Lluita Internacionalista, aquesta retallada no tan sols es limita a les persones immigrants, sinó que està abraçant totes les lluites socials i polítiques existents a l'Estat espanyol (es va posar l'exemple de la il·legalització d'Iniciativa Internacionalista-La Solidaritat entre els Pobles).

Una de les estratègies del capital és fomentar la divisió entre treballadores immigrades i autòctones

Segons Acció Autònoma, aquest cicle d'actes organitzat conjuntament amb l'AEDI és un intent d'apropar les lluites dels col·lectius rupturistes (moviment okupa i lluita independentista) als barris.

L'AEDI és un col·lectiu de persones migrades que s'ha format recentment a la ciutat de Terrassa que vol anar més enllà de la reivindicació dels drets dels immigrants i

formar part de les iniciatives locals de lluita social. De moment, ja ha organitzat nombrosos actes. Un acte semblant al de la Maurina al barri de Ca n'Anglada -que va rebre el suport de l'Associació per la Millora de ca n'Anglada- i un cicle de xerrades sobre moviments populars a diferents zones del món.

L'acte organitzat pels dos col·lectius tenia previst iniciar-se a les dotze del migdia però es va retardar una estona a causa de la roda de premsa de presentació de la Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès. Aquesta federació, fundada recentment, compta amb associacions d'immigrants de diferents viles i ciutats de la comarca (l'esmentada AEDI de Terrassa i altres de Sabadell, Rubí i Cerdanyola) i hi són representades persones emigrades dels cinc continents. Els ponents de la roda de premsa van remarcar la importància que les associacions d'immigrants treballin amb el teixit associatiu existent a cada barri i ciutat com a recepta per fer front a la crisi. Així mateix, van denunciar que des dels governs europeus s'està utilitzant la crisi per augmentar la repressió cap a les persones immigrades, mitjançant l'aprovació de la directiva del retorn que, en situació d'irregularitat, fixa un període d'entre sis i divuit mesos de reclusió a centres tancats.

EL REBOST

Ensabona't

Joan-Andreu Moll
rebost@setmanaridirecta.info

La saponificació és el nom tècnic de la reacció química que transforma un àcid gras (un greix) i un àlcali (com la cendra) en sabó i glicerina:

Greix + àlcali → sabó + glicerina

De fet, el sabó és una sal. Amb la particularitat que és anfipàtica, paraula lletja que serveix per definir les molècules que tenen un extrem soluble en aigua i un altre d'insoluble. Una mena de doble personalitat que les converteix en uns tensoactius excel·lents, que redueixen la tensió superficial de l'aigua. Fan menys resistent la fina pel·lícula elàstica de la superfície del líquid, que entra en contacte amb l'aire o el recipient i permet -per exemple- que les aranyetes de riu caminin sobre l'aigua. És així com el sabó augmenta la capacitat de l'aigua per dissoldre substàncies poc solubles i per humectar els cossos i superfícies amb les quals entra en contacte.

La saponificació, amb la fermentació, és un dels primers rudiments químics que es van dominar. Fenicis, grecs i romans bullien llard de cabra amb una

barreja de cendra i aigua per fer sabó. Durant segles, la seva elaboració va esdevenir una feina casolana en què les matèries primeres eren cendres i greixos animals o vegetals.

La segona meitat del segle XIX, es va descobrir el mètode per obtenir sosa a baix preu. El procés de fabricació es va industrialitzar i se'n va popularitzar l'ús.

Per fer-ne a casa

A la pel·lícula *Snatch*, *cerdos y diamantes*, el protagonista roba greix humà dels contenidors d'una clínica de liposuccions per fer sabons de luxe, que ven a les clientes de la clínica. Sense entrar en la veracitat d'aquest argument macabre, us proposem una recepta per aprofitar uns altres greixos -els de les *fritangues*- i una altra de més refinada, per ús corporal. A partir d'aquí, les possibilitats són infinites: diferents olis, essències, colors...

Cal seguir les quantitats especificades i treballar amb molta precaució i en un lloc ventilat. La sosa és corrosiva i irritant i, en contacte amb l'aigua, arriba ràpidament als 80°C. Compte amb els vapors i les cremades. Treballarem amb guants de cautxú o de cuir.

Material

Sabó de roba

2,5 l. d'oli reciclat ben colat
2 l. d'aigua
550 g. de sosa càustica

Sabó de mans

Barreja d'olis:
735 g. d'oli d'oliva
250 g. d'oli de coco
15 g. de cera d'abella
139 gr. de sosa càustica
300 gr. d'aigua
15 a 20 ml. d'oli essencial
una galleda de plàstic
una caixa de cartró
un bastó de fusta
guants
ulleres protectores
un termòmetre

- Folrem una capsa de sabates amb paper encerat o plàstic per fer de motllo
- Posem l'aigua a la galleda i afegim la sosa molt a poc a poc usant el bastó. Mai al revés. Es tracta d'una reacció que allibera molta calor. Remenem sense parar, mirant de no esquitxar-nos.
- Un cop dissolta la sosa, deixem

que es refredi fins a 45°C. Escalfem l'oli al bany maria -també a 45°C- i l'aboqueu, lentament i sense parar de remenar en el mateix sentit. Veurem que el sabó va canviant de color i de consistència, es fa més blanquinós i cremós. El punt just el trobem alçant el bastó i observant el regalim. Quan el sabó no s'enfonsa immediatament, quan podem *escriure* sobre la massa, podem parar de remenar. En aquest moment, podem afegir l'essència.

- L'aboqueu al motlle i amb una espàtula de fusta el distribuïm per tota la capsa.

És possible que se'n separi una part líquida, que és glicerina barrejada amb aigua i restes de sosa. La llençem.

- Deixem reposar entre 24 i 48 hores. El desemmoltlarem fent servir guants i ja el podem tallar a trossos de la mida que vulguem. Llavors els emboliquem en paper d'embarcar i els deixem assecat. La causticitat del sabó desapareixerà en uns dies i, en quatre o cinc setmanes, estarà llest.

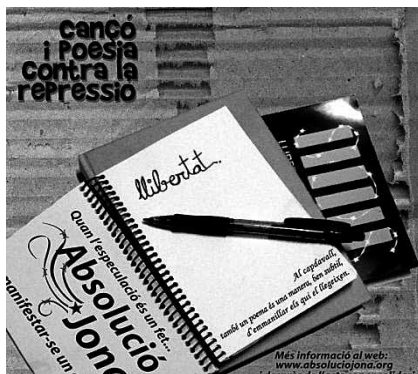
Recomanem

BARCELONA Dissabte 23 de maig CANÇÓ I POESIA CONTRA LA REPRESSIÓ

19h. La Casa Groga
(Espai jove de l'Eixample).
Ali Bei, 120.

La solidaritat i la denúncia prendran forma de música, poesia, parlaments i col·laboracions d'arreu del territori, amb la participació de personalitats i activistes reconegudes de la música i la poesia catalanes. Entrada gratuïta.

Organitza:
Grup de Suport a en Jona

SANT CUGAT DEL VALLÈS Dissabte 23 de maig MERCAT D'INTERCANVI CONTRA L'ORDENANÇA DEL CIVISME

17h. Passeig dels planers del monestir.

Advertència: l'anterior mercat va ser perseguit i sancionat amb 1.800 euros de multa per la policia local i l'Ajuntament de Sant Cugat, que el van catalogar d'incívic. Així doncs, solidaritzem-nos totes, siguem totes incíviques per un dia i reivindicuem l'espai públic com un espai de socialització espontani i lliure d'ordenances del civisme.

Organitza:
Plataforma per un Sant Cugat Viu i Combatiu

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 21 de maig
Jornades Ferrer i Guàrdia
18h. Federació Local CGT. Via Laietana, 18, 9a planta. Conferència debat *La Setmana Tràgica de Barcelona*. Amb els ponents: Bernat Munie-sa Brito, catedràtic d'Història de la UB; Dolors Marín Silvestre, historiadora i escriptora; Ferran Aisa, historiador. Moderarà l'acte Laura Gómez, secretària d'Organització de la FL de la CGT de Barcelona. Organitza: FL CGT Barcelona.

Xerrada sobre les perspectives de lluita a les Terres de l'Ebre
20h. CSO Can Vies. Jocs Florals 42. En acabat, hi haurà sopar i festa. Organitza: Jòvens de les Terres de l'Ebre.

Del 21 de maig al 12 de juny
Jornades sobre control social
Ateneu Llibertari del Casc Antic.
C. Fonollar 15 - Forat de la Vergonya.
Dijous 21: 19h. Miquel Amorós, *Els Horrors Lucratius*, integració i control social de lluites. Democràcia participativa, capitalisme verd. El límit democràtic. Divendres 22: 19h. Presentació del llibre: *Bienvenidos*

a la màquina, de Derrick Jensen y George Draffan, editat per klinamen. 20h. Seguretat i militància.

Divendres 22 de maig
Kafeta i passi de documental
19:30h. CSO Can Vies. Jocs Florals, 42. Passi de 69, documental sobre la lluita contra els desallotjaments a Dinamarca. Sopar de pintxos i musiqueta amb Raimon & Garfunkel i el Piltrafilla, des de Sallent. Els beneficis seran destinats a cobrir despeses judicials de les solidàries amb en Franki.

Dissabte 23 de maig
Jornades Internacionistes (Palestina)
18h. Casal Popular Manuel de Pedrol. C. Bertran, 106. Exposició fotogràfica. Xerrada: Palestina, terra ocupada, a càrrec d'un membre de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina i passi de la pel·lícula *Promises*. Organitza: A.J. de Cassoles

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 23 de maig
Presentació de l'Assemblea Social de Cornellà
18-21h. Plaça Europa (al costat de la

Pl. Catalunya), metro Sant Ildefons o Gavarrà (Cornellà de Llobregat). Hi intervindran Juan Manuel Sánchez Gordillo, alcalde de Marinaleda; Just Casas, professor d'Història i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat; Radouan, veí de Cornellà. Hi haurà actuacions musicals de rumba amaziga.

ESPLUGUES DELLOBREGAT

Dissabte 23 de maig
'Per un municipalisme rupturista, social i popular'
18h. Cal Suís. C. Finestrelles, 32-38. Xerrada sobre municipalisme. Intervindran: Alex Maymó, regidor de la CUP a Molins de Rei; representant de Gent de Gramanet (GG) de Santa Coloma; representant de L'Altraveu (LA) de Castell del Vallès; Biel Fuentes (portaveu de La Guitza) Organitza: La Guitza

GIRONA

Dijous 21 de maig
Presentació de la campanya Girona es mira però no es toca
19h. Centre Cultural la Mercè. Pujada de la Mercè, 12. La campanya

vol apostar per l'ús dels carrers com un espai per tothom on es pugui fer qualsevol activitat de forma lliure i sense cap tipus d'impediment. Amb la participació de Manel Delgado -antropòleg- i un membre de la campanya, que exposarà els objectius i les properes accions que es portaran a terme. Organitza: Girona es mira però no es toca

Dissabte 23 de maig
Concert Jove
21h. Plaça dels Jurats de Girona. Dekrèpits + Buscant Greska + Polska + The Sords. Cultura popular, cultura lliure! Entrada i consumició: 3 euros. Organitza: Maulets

MANRESA

Dissabte 23 de maig
Cicle documental 'Donà i Conflicte Armat'
19h. CSO La Tremenda. C. Salvador/Hospital, 24. Palestina. Passi del documental *No brilla el sol en el campamento* i xerrada a càrrec de Fidaa Hammod, de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina. Organitza: Columna clitoriana

REUS

Dissabte 23 de maig
Jornada de suport al Centre Social Okupat L'Esquerda de Reus
10:30h. Plaça Patacada. Mercat d'intercanvi i mostra de tallers. 12h. Roda de premsa. 14h. Dinar. 16h. Assemblea. 18h. Cercavila. 19h. Projectió de vídeos i fots del centre social.

TARRAGONA

Divendres 22 de maig
Cinema 'Che El Argentino'
22h. Plaça Natzarens (Part Alta). Organitza: Assemblea de Joves La Guspira

VILAFRANCA DEL PENEDÉS SANT SADURN D'ANOIA

Diuenge 24 de maig
Sortida-taller al paratge del Badorc (Anoia)
9h. Estació d'autobusos de Vilafra-nca i 9:30h. a l'estació de Renfe de Sant Sadurn d'Anoia. Ens desplaçarem en cotxes a l'Anoia. La durada és de tres hores. Sortida oberta a tothom i gratuïta. Organitza: Col·lectiu Ecologista Bosc Verd

Sortim de casa

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Diumenge 24 de maig MARXA EN DEFENSA DE CAN TRABAL

11h. Sortida de plaça de l'Ajuntament. 11:30h. Trobada amb el veïnat de Bellvitge a l'ermita de Bellvitge. 12:30h. Vermut popular, jocs infantils, castellers, lectura del manifest i altres sorpreses a Can Trabal.

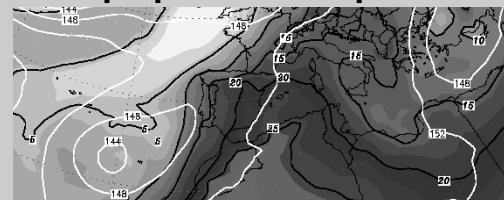
SANT FELIU DE LLOBREGAT Dimarts 26 de maig MANIFESTACIÓ

19h. Plaça de la Vila
Coincidint amb el ple de l'Ajuntament, convocatòria per mostrar el rebuig a la modificació del Pla General Metropolità a l'àrea de contacte entre el parc de Collserola i el nucli urbà de Sant Feliu

VIC
Divendres 22 de maig
CONCENTRACIÓ CIUTADANA 'SALVEM EL PARC DE CAN FORCADA'
20h. Parc de Can Forcada
Organitza: Grup de Defensa del Ter i veïnat de Vic

Del 15 al 30 de maig
QUINZENA DE LLUITA PER LA LLIBERTAT D'AMADEU CASELLAS
El grup de suport al pres convoca accions descentralitzades de suport i solidaritat.

El temps que ha fet... i que farà

Bombolla d'aire calent sobre la mediterrània occidental

Arriba l'estiu amb tota la seva intensitat. Encara ens trobem al centre de la primavera, però entre dijous i divendres l'ambient serà calorós, clarament estiuenc. Els termòmetres s'aproparan als 30 graus. La xafogor serà present i la suor ens co-

mençarà a fer sentir la sensació de les dates de la canícula. La bombolla càlida serà especialment intensa a Ses Illes. Dissabte al vespre i diumenge al matí, els núvols i el vent de mestral faran baixar els termòmetres, que tornaran als nivells primaverals.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Gabriela Serra ACTIVISTA ANTIGLOBALITZACIÓ PER LA PAU

“Crèiem que tothom havia d'estar per la ruptura, però a la majoria la reforma ja els quedava gran”

La Gabriela Serra porta més de 25 anys lluitant per transformar la societat. Amb una militància iniciada durant la lluita contra el franquisme i formada en les organitzacions veïnals i d'ensenyants, va tenir una presència destacada en les protestes anti-OTAN i l'ha tinguda en els 'nous moviments'. Va presidir la Federació Catalana d'ONG pel Desenvolupament i forma part de les Brigades Internacionals de Pau, amb les quals va viatjar a El Salvador i Guatemala per defensar dels drets humans.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Has participat activament en el darrer quart de segle de lluites socials a Catalunya. Com han canviat?

Fa 25 anys, quan jo vaig començar la lluita a la darrera època de la dictadura, tot era una mica més complicat per la situació de repressió evident i omnipresent. Tots els moviments que existien -l'obrer, el veïnal, l'estudiantil- eren moviments que tenien un fons molt més polititzat i partidariat que avui. Tot partia d'unes organitzacions clandestines molt fortes, que eren les que dinamitzaven. No hi havia espontaneïtat, sinó que eren coses molt pensades i treballades i amb un nivell de risc obvi i consubstancial a la situació de dictadura. Erem molt més conscients i continguts perquè la situació política ens recordava cada dia el preu que havíem de pagar pels nostres posicionaments. En síntesi, unes militàncies molt més reglamentades, amb moltes mesures de seguretat i uns nivells de compartimentació grans.

Què va suposar la transició?

La transició va suposar un canvi d'escenari total. Jo no vaig militar mai al Partit Comunista, estava en una organització molt més a l'esquerra que es deia Círculos Obreros Comunistas. Però quan van legalitzar el PC, per nosaltres, va ser un xoc, semblava que finalment podíem fer les coses públicament. També va ser una fase de descobriment i de moltes sorpreses. Perquè la compartimentació feia que moltes vegades no sabessis res de la resta i, de cop, aquell que et pensaves que era el gran obrer, era més que un petitburgès. Moltes d'aquestes sorpreses es van anar engrandint de manera que, durant el procés de transició, l'esquerra radical o extraparlamentària o conseqüent -cadascú que li digui com vulgui- va anar desapareixent.

Ara mateix, és un moment de rede-

ELOI DE MATEO

finició de la lluita?

Absolutament. És un moment de total *despiste*, sobretot per part de l'esquerra parlamentària. No es pot entendre el moviment veïnal a Catalunya sense parlar del PC o el PSUC i la seva força militant. Però, en canvi, quan en l'espai democràtic aquests mateixos partits assumeixen la gestió municipal, llavors fan una crida a la desmobilització. “Nosaltres ja estem als ajuntaments i assumim les vostres reivindicacions, ara dediqueu-vos a coses culturals”, diuen. També es va donar el fet que hi havia una gran part de la

“Els nous moviments són més horitzontals i indomables”

població que havia lluitat tota la vida per aquests nivells de democràcia i que, amb això, ja en tenia prou. I després hi havia la púrria, que deïem que això no era el que volíem, ni pel que havíem lluitat ni pel que seguiríem lluitant. I vam continuar fent resistència, pressionant i plantejant alternatives. Tot això ens porta al moment greu del desencant. L'any 82, guanya el PSOE i, a la majoria de la gent, això ja li sembla que és d'una radicalitat d'espant.

Com ho viu l'esquerra extraparlamentària?

En aquest sentit, la meua generació vam cometre un greu problema de coneixement. Ens pensàvem que la gent era molt més d'esquerres del que realment era. Vam confondre un esperit antifranquista i prodemocrà-

tic amb unes idees més grans. És el famós debat entre la ruptura i la reforma. Nosaltres ens pensàvem que tothom havia d'estar per la ruptura, però érem quatre els que estàvem per la ruptura i a la majoria la reforma ja els quedava gran. És un moment en què la gent confia que el PSOE al govern suposarà l'aprofundiment de la democràcia, però és precisament al revés. En aquest sentit i en aquest moment de desencant, una fita important és l'aparició del moviment anti-OTAN. Mai més no hem tingut un moviment amb el nivell de mobilització sostinguda com va ser aquell.

Per què cobra tanta importància?

Perquè perseguia ser un cert pols a la democràcia, veure si realment podíem tenir una democràcia que no fos tan raquítica i encogida. Si, realment, fora dels processos electorals, podíem tenir alguns mecanismes per inserir i canviar puntualment decisions de govern. Es va demostrar que no. El dia immediatament després de la pèrdua del referèndum a escala estatal -perquè a Catalunya, Euskadi i les Canàries es va guanyar- va ser de desmoralització total. Passem un moment de marasme gran i el moviment queda completament escapçat i apagat. Però, tot i així, aquest procés tan gran i sostingut -són tres anys- ajudarà a conformar moltes organitzacions en l'àmbit de la pau i la no violència que, si bé ja existien, agafen cos.

El moviment, més que desaparèixer, transmuta?

Acabem amb el moviment perquè el moviment -com el seu nom indica- és una cosa que es mou massivament al carrer. Però, en canvi, sí que hi ha una transmutació en totes aquestes orga-

nitzacions que es nodriran dels i les militants d'aquest moviment antimilitarista, pacifista i anti-OTAN. A més, el fruit d'aquest treball el començarem a retrobar en la gran força del moviment d'insubmissió, que engança amb moltes de les reflexions i els plantejament que s'havien fet des de concepcions antimilitaristes. A partir d'aquí, ja venen els esclats de finals dels noranta -els *nous moviments*-, que sí que tenen unes característiques totalment diferents. Són moviments amb uns nivells d'espontaneïtat molt més grans, amb uns nivells d'autonomia absoluta en relació als partits polítics, molts d'ells fins i tot amb una concepció molt antipartit. Són moviments que estan molt menys articulats i són molt més horitzontals. Molt més indomables.

Amb una base social més àmplia, potser?

No, amb una base social diferent. Els nous moviments socials són més interclassistes, amb opcions, orígens i gent de diferents sectors de la societat. Espanya i Catalunya han canviat. Als seixanta i els setanta, de llicenciats i universitaris, als moviments -fora del moviment universitari-, no en trobaves. Avui dia, a qualsevol nou moviment, el més *tonto* és llicenciat en Ciències Polítiques. Això fa que ens trobem amb moviments més semblants al que eren els moviments europeus, on ja trobes una base molt més gran de gent d'esquerres amb estudis. Això fa que hi hagi un enriquiment pel que fa a argumentacions. Gent que comença a aprofundir en les alternatives al model existent i que permeten una confluència i que els moviments siguem no només reactius, sinó molt propositius. I això té importància.

. LA COLUMNA

Nen o cafetera?

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Ara diuen que repartiran la pastilla de l'endemà a les farmàcies i sense recepta. Generalitzar és un mal negoci, però està clar que, si a mi ja em va explicar que existien els preservatius i les anticonceptives, alguna cosa falla si entre les adolescents encara hi ha tants embarassos no desitjats com apunten. Milers, ara no en recordo la quantitat. I, en aquest context, jo hi lleigeixo una mica d'inconsciència. Esperar una criatura és una realitat molt seriosa i entenc que aturar el procés ha de ser una decisió del mateix nivell. A mi no em sembla ni bé ni malament que la gent avorti, però parlem clar: trenquen un procés biològic que tindria com a resultat final una vida humana. I, en aquest cas, no cal ser de missa ni votar el PP per saber-ho.

Quan els col·lectius contraris a l'avortament diuen que es mata una persona potser utilitzen un llenguatge demagògic, però no es pot negar que una dona embarassada acaba parint, com a mínim, un nen o una nena. En cap cas s'espera una cafetera o una pilota de futbol, això és indiscutible. Uns es mantenen fermes a prohibir-lo de totes totes. A l'altra banda de la trinxera, s'afirma que no es poden posar límits perquè cada

Esperar una criatura és una realitat seriosa i aturar el procés ha de ser una decisió al mateix nivell

dona coneix el seu propi cos i, per tant, la consigna és molt explícita: avortament lliure i gratuït. Que tothom ha de poder accedir a la sanitat pública no ho penso discutir; la qüestió del temps és un tema que em desperta molts dubtes i mai no he arribat a cap conclusió que em convenci. Ho sento, potser no sóc prou revolucionari, però em costa molt tenir una opinió tan contundent al respecte. A més, si tenim present la quantitat d'embarassos no desitjats que hi ha, no sé si realment totes les noies són prou madures per saber quan han d'avortar. Si n'hi ha que es prenen el condó com una broma quan se'n van al llit amb uns païos que pensen com elles... creure que totes tenen criteri és viure en un altre món. En aquest país hi ha *friguis* per tots els gustos i la ministra ha dit que una dona prenyada té catorze setmanes per decidir-se. El que m'ha fet més gràcia és quan ha afirmat que, amb aquesta nova llei, es garanteixen els drets de la vida prenatal. I jo, de moment, em pregunto, en quin moment esdeven una persona amb drets?